

”Idrott åt alla” men anläggningar för vissa

- En kvalitativ studie om kommunal idrottspolitik.

Michael Jestin

GYMNASTIK- OCH IDROTTSHÖGSKOLAN
Uppsatsarbete på avancerad nivå 42:2018
Masterprogrammet 2017-2019
Handledare: Matthis Kempe-Bergman
Examinator: Victoria Blom

Tack

Jag vill tacka Pia Jestin för att ha hjälpt mig med korrekturläsning och ett givande ifrågasättande trots bristande intresse för ämnet samt professor Håkan Larsson som inspirerat mig till att använda kvalitativ metod trots min tidigare skepticism.

Till sista ska ett stort tack ges till min handledare Matthis Kempe-Bergman som stått för enastående

Abstract

Aim: This study aims to explore the reasoning of Swedish municipality councils, in regards to the decision-making process of building new sports facilities, and their relationship to national sports policies. The Swedish sports policy has been specified through a proposition (Prop. 2008/09:126) given by the government and approved by the parliament in 2009 together with the policy program of the Swedish Sports Confederation called Idrotten vill.

Method: Three Swedish municipalities with sports establishments subsidized by tax money constructed after 2009 were selected for the study. The municipality council's decisions have been qualitatively studied through Fairclough and Fariclough's model for political reasoning. The assumption was made that each municipality's core goal is to maximize their control over political office, in accordance with Strom's theory of political party behavior.

Results: The analysis shows that the policies advocated on state level only plays a minor role in the decision-making of municipality councils. Values like the town's appeal to outsiders, stimulation of the market and the prestige of local sports teams are more dominant in the decision-making process. The reasoning behind all three of the newly built establishments goes in the same direction, which indicates that this might be a trend embraced by several Swedish municipalities.

Conclusions: Swedish municipality councils reasoning within the decision-making process does not seem to accord with the sports policies advocated on a national level. Previous research has shown indications that personal interests plays a role in municipal decision-making and that the popular belief among both voters and political actors is that the economical benefits of elite sports on the local community is a lot higher than research shows. Both these factors may be explanatory as to why municipal councils chose to disregard national values and policies of sports and the whole advocated concepts of "sports for all" that permeates all of the Swedish sports society.

Sammanfattning

Syfte: Denna studie ämnar utforska hur de nationella riktlinjerna för idrottspolitiken influerar svenska kommunfullmäktiges resonering i beslutstagandet vid byggandet av nya idrottsanläggningar. Den svenska idrottspolitiken specificeras i en proposition (Prop 2008/09: 126) från regeringen, godkändes av riksdagen 2009, tillsammans med Riksidrottsförbundets idéprogram Idrotten vill.

Metod: För studien valdes tre svenska kommuner ut med nybyggda kommunalt finansierade idrottsanläggningar där beslutet om byggnationen tagits efter 2009. Kvalitativa analysfrågor har används för att gå igenom kommunfullmäktiges beslut. Fairclough och Faircloughs modell för politiskt resonering har sedan tillämpats på analysfrågornas svar. Antagandet gjordes att varje kommunalpolitisk aktörs grundläggande mål är att maximera institutionell politisk makt, i enlighet med Stoms teori om politiskt partiagerande.

Resultat: Analysen visar att de idrottspolitiska värdegrunder som förespråkas på nationell nivå spelar en mindre roll i kommunstyrelsens beslutsfattande. Kommunens attraktionskraft jämt mot utomstående, stimulering av ekonomin och marknaden samt de lokala idrottslagens framgångar är dominerande i beslutsprocessen. Kommunfullmäktiges resonemang vid beslutsfattande av alla tre idrottsanläggningarna går i samma riktning. En indikation på att detta kan vara en trend bland flera svenska kommuner.

Slutsats: Det verkar finnas en diskrepans mellan det syfte med idrottspolitiken som förespråkas på nationell nivå och hur kommunfullmäktige resonerar i sitt beslutsfattande. Tidigare forskning har visat att särintressen har inflytande över kommunal idrottspolitik och att såväl väljare som politiker har en överskattad tro på elitidrottens ekonomiska fördelar för det lokala samhället, i relation till vad forskningen visat. Dessa två faktorer kan vara förklarande för varför kommunfullmäktige bortser från nationella idrottspolitiska värderingar och hela innebörden i det vedertagna konceptet "idrott för alla", som förväntas genomsyra den svenska idrottsrörelsen.

Innehåll

1.	Bakgrund	1
1.1.	Beskrivning av nuläget	1
1.2.	Tidigare forskning	5
2.	Syfte	9
2.1.	Frågeställning	9
3.	Metodik	9
3.1.	Forskningsetiska hinder	10
3.2.	Innehållsanalys	10
3.3.	Analysmodell för resonerande	11
3.3.1.	Claim for action – argument för handling	12
3.3.2.	Circumstances (C) – omständigheter	13
3.3.3.	Goal (G) – mål	13
3.3.4.	Values (V) - värderingar	13
3.3.5.	Means-Goal (M-G) – mål-medel	13
3.3.6.	Hypotes kring resonerade	14
3.4.	Analysmodell för resonerande med motargument	15
3.4.1.	Negative consequences (NS) – negativ konsekvens	15
3.4.2.	Counter-Claim – motargument	16
3.4.3.	Hypotes kring resonerade med motargument	16
3.5.	Analysfrågor	18
4.	Idrottsanläggningar	18
5.	Analys	20
5.1.	IFU Arena	20
5.2.	Ystad Arena	25
5.3.	STIGA Sports Arena i Eskilstuna	27
6.	Diskussion	32

Bilaga 1 Käll- och litteratursökning

1. Bakgrund

Den centrala roll som idrotten spelar i det svenska samhället och världen över är svår att missa. Miljontals människor idrottar varje dag världen över och därmed är den ekonomiska omsättningen inom idrotten enorm. Olika länder har valt olika sätt att finansiera sin idrottsrörelse på, exempelvis med privata bidrag från företag eller individer, genom skol- och utbildningsväsendet eller via skattemedel, ett val som antagligen grundas i hur landets ekonomiska system ser ut i övrigt. Staten har sedan början av 1900-talet haft en stark roll i det svenska samhället. Fahlén och Stenling (2016) diskuterar hur svenska staten, med framgången av Olympiska spelen i Stockholm år 1912 tillsammans med argument för idrottens påverkan på folkhälsan och moralbyggandet till sitt stöd, implementerade ett årligt stöd till idrottsrörelsen 1913. Investeringen fick snabbt effekt och antalet medlemmar i idrottsföreningar ökade från 93 000 till 790 000 under de kommande 30 åren. Under dessa år börjar även uppbyggandet av ”Den svenska modellen” efter att Per Albin Hansson väckt tanken om ”Folkhemmet” i slutet av 1920-talet vilket ledde till ytterligare bidrag till idrottsrörelsen samt byggandet av fler idrottsanläggningar (Fahlén & Stenling 2016). För att lättare kunna sköta idrottsrörelsen valde man även att centralisera administrationen av statsbidragen i en enda organisation. Ur Svenska gymnastik- och idrottsföreningarnas riksförbund skapas 1931 Riksidrottsförbundet som ensamt får uppdraget att fördela statens bidrag till idrotten (Lindroth 2003). Ännu idag är det Riksidrottsförbundet som tar emot och omfördelar statsmedlen till idrottsrörelsen, ett samarbete som är reglerat enligt lagen om överlämnande av förvaltningsuppgifter till Sveriges Riksidrottsförbund (SFS 1995:361). Den absolut största delen av skattemedel som går till idrottsrörelsen är den som administreras av landets kommuner, där summan under 2017 kan uppskattas till närmare 14 miljarder kronor (Riksidrottsförbundet 2017).

1.1. *Beskrivning av nuläget*

Idag är det enligt Riksidrottsförbundet (2016) 3,2 miljoner svenskar mellan åldrarna 6 och 80 år som är medlemmar i någon idrottsförening och ännu fler idrottare finns det i landet om man även räknar in det oorganiserade idrottandet samt den organiserade men kommersiella idrotten. Statens totala bidraget till Riksidrottsförbundet 2018 ligger på två miljarder kronor, vilket innefattar hela 12 % av det totala anslaget till Kultur, medier, trossamfund och fritid

(Prop. 2017/18:99). Tillsammans med Riksidrottsförbundets bidrag gör även kommunerna diverse investeringar i den lokala idrottsverksamheten. Under kalenderåret 2017 uppskattar Riksidrottsförbundet (2017) att föreningsbidragen från Sveriges kommuner kostade 3,6 miljoner kronor per kommun, det lokala aktivitetsstödet slutade på totalt 1,5 miljoner kronor per kommun och 13,3 miljoner kronor användes per kommun för lokalsubventioner. Kommunernas största utgift i samband med idrotten är dock finansieringen av idrottsanläggningar. Ett fåtal uppgifter saknas för några av landets kommuner i Riksidrottsförbundets (2017) undersökning men om de saknade siffrorna inte skiljer sig allt för mycket från snittet var de totala kostnaderna för idrottsanläggningar, i form av drift- och investeringskostnader samt drift- och investeringsbidrag till lokala idrottsföreningar, under 2017 totalt närmare 14 miljarder kronor.

När det kommer till de investeringar som kommunerna gör i idrotten blir det svårt att finna vägledning för hur medlen ska fördelas. Kommunerna måste enligt 2 kap. 3 § kommunallagen (SFS 2017:725) följa den så kallade "likställighetsprincipen", som fastslår att alla kommunens medlemmar måste behandlas lika. Enligt 2 kap. 1 § i kommunallagen (SFS 2017:725) har kommunerna rätt att bestämma över det som har anknytning till området och medlemmarna samt är av allmänt intresse. Dessa två paragrafer tillsammans med rätten att ge stöd till ungdomsorganisationer enligt 2 kap. 5 § i lagen om vissa kommunala befogenheter (SFS 2009:49) är vad landets kommuner utgår ifrån då beslut tas angående stöttandet av idrottsrörelsen. Den centrala faktorn för hur en kommun får stötta den lokala idrottsverksamheten är likställighetsprincipen. Hur denna princip ska tolkas sattes på prov 2012 då förvaltningsrätten valde att upphäva Uppsala kommunfullmäktiges beslut att stötta byggandet av en ny innebandy och friidrotts-anläggning (ett fall som senare kommer vara med i denna studies analys). Förvaltningsrätten valde att upphäva kommunfullmäktiges beslut på grund av att det stred mot likställighetsprincipen. Uppsala kommun överklagade beslutet till kammarrätten som fann att beslutet inte alls stred mot likställighetsprincipen. Kammarrätten i Stockholm menade att stödet var fullt lagligt enligt dom 2012-01-21 mål nr 1745-11. Kammarrätten skriver att likställighetsprincipen inte innebär "... ett absolut förbud mot att en kommun vid ett visst tillfälle tillhandahåller anläggningar eller tjänster som bara kommer vissa medlemmar i kommunen till godo. Grundprincipen är dock att kommunen

senare bereder även andra medlemmar samma nyttigheter”¹. Man menar alltså att stödet för anläggningsbygget inte är diskriminerande jämt mot de idrottsföreningar som inte kommer bruka anläggningen då samma stöd kan tänkas ges till andra aktörer i framtiden.

Sett mer centralt är ramverket dock tydligare för hur statsmedlen ska fördelas till idrottsrörelsen även om Riksidrottsförbundet inte har rollen som statlig myndighet. Norberg och Peterson förklarar vad de kallar för det implicita kontraktet mellan staten och idrottsrörelsen för någonting som inte kan ”... betraktas som en enkelriktad process, med staten som bidragsgivare och idrottsrörelsen som mottagare. Mer rimligt är att betrakta statsstödet som ett samarbete där båda parter har haft specifika rättigheter och skyldigheter vilka balanseras mot varandra” (Norberg & Peterson 2013, s. 1). Hur Riksidrottsförbundets bidrag ska fördelas är delvis reglerat i förordningen om statsbidrag till idrottsverksamhet (SFS 1999:1177). Förordningen ger åtta punkter som förklarar syftet med statsbidraget. Enligt 4 § (SFS 1999:1177) ska statsbidraget stödja verksamhet som:

1. bidrar till att utveckla barns och ungdomars intresse och benägenhet för motion och idrott,
2. bedrivs ur ett barnrättsperspektiv, bland annat genom att öka barns och ungdomars inflytande över och ansvar för sitt idrottande,
3. gör det möjligt för alla människor att utöva idrott och motion,
4. bidrar till att väcka ett livslångt intresse för motion och därmed främjar en god hälsa hos alla människor,
5. syftar till att ge flickor och pojkar respektive kvinnor och män lika förutsättningar att delta i idrottsverksamhet,
6. utvecklar samverkan mellan organisationer som arbetar med idrottsverksamhet, skolan och andra som bedriver arbete för att främja fysisk aktivitet och goda motionsvanor,
7. främjar integration och god etik, och
8. aktivt motverkar dopning inom idrotten.

Hur tolkningen av lagtexten ska göras förtydligades i en proposition (Prop. 2008/09:126) av regeringen Reinfeldt 2009 som sedan bifölls av riksdagen (Prop. 2008/09:117). I propositionen uttrycker man ” att alla – oavsett ålder, kön, sexuell läggning samt social, etnisk och kulturell bakgrund och funktionsnedsättning – ska vara lika välkomna i den idrottsliga

¹ Kammarrätten i Stockholm, dom 2012-01-21, mål nr 1745-11, s. 6

gemenskapen” (Prop. 2008/09:126, s. 18). Propositionen menar även att idrottsrörelsen ska ha FN:s barnkonvention som grund och uttrycker att ”Stödet ska ha tonvikt på barn- och ungdoms-verksamhet [...] samt lägga särskilt vikt vid allas lika möjlighet att delta utifrån sina egna förutsättningar oavsett faktorer som ålder, kön, sexuell läggning samt social, etnisk och kulturell bakgrund och funktionsnedsättning” (Prop. 2008/09:126, s. 24).

Riksidrottsförbundet gav ut sin första version av sitt idéprogram, kallat *Idrotten vill*, år 1995. Sommaren 2009 kom en ny version av dokumentet reviderat för att passa nya statliga riktlinjer. *Idrotten vill* är menad som grundläggande dokument för svenska idrottsrörelsens vision och värdegrund (Riksidrottsförbundet 2009). I dokumentet pekar man på vikten av att alla inom det svenska samhället ska ha samma möjlighet att idrotta. Det står att ”allas rätt att vara med innebär att alla som vill ska kunna vara med utifrån sina förutsättningar. Alla som vill, oavsett nationalitet, etniskt ursprung, religion, ålder, kön eller sexuell läggning samt fysiska och psykiska förutsättningar, får vara med i föreningsdriven idrottsverksamhet” (Riksidrottsförbundet 2009, s. 12), ett stycke som tydligt går i samma riktning som regeringen Reinfeldts proposition från samma år. Man återkommer till vikten av att alla oavsett personlig situation ska ha en likvärdig möjlighet att delta i idrottsrörelsen.

Regeringens proposition (Prop. 2008/09:126) och Riksidrottsförbundets (2009) idéprogram gör det tydligt att den skattefinansierade idrottsverksamheten på statlig nivå ska vara tillgänglig för alla men på kommunal nivå är det inte lika tydligt reglerat. Skillnaden på de två nivåernas politik är att regeringens idrottspolitik är en mer aktiv sådan. Propositionen (Prop. 2008/09:126) listar ett antal områden där de allmänna medlen ska användas. På kommunal nivå handlar det snarare om ett antal skrivelser, främst kommunallagen, som förklarar hur de allmänna medlen inte får användas. Denna uppsats kommer diskutera huruvida kommunala beslut går i den riktning som de nationella styrdokumentet, *Idrotten vill* och proposition 2008/09:126 uttrycker eller om kommunerna valt att leda den lokala idrotten i en annan riktning. Diskussionen kommer utgå från tre kommuners val av investeringar i idrottsverksamhet, i form av byggandet av nya idrottsanläggningar för en kostnad av flera hundra miljoner kronor. De tre idrottsanläggningar som kommer studeras är IFU Arena i Uppsala kommun, Ystad Arena i Ystads kommun och STIGA Sports Arena i Eskilstuna kommun. De tre anläggningarna var alla stora investeringar för kommunerna. Genom att studera hur resonerandet gått till vid beslutsfattandet i respektive kommunfullmäktige hoppas

denna studie kunna ge en grundläggande bild av varför kommuner väljer att stötta vissa idrotter mer än andra med skattemedel. Detta skulle tillföra ytterligare kunskap om hur svensk idrottspolitik fungerar. Forskningen kring idrottspolitik och den skattefinansierade idrotten är betydligt bättre studerad på statlig nivå än på kommunal nivå och därför kommer genomgången av tidigare forskning, som följer nedan, att ha inslag av båda infallsvinklarna.

1.2. Tidigare forskning

2017 släppte Centrum för idrottsforskning en rapport kallad *Statens stöd till idrotten* (Norberg 2017), en uppföljning på en tidigare rapport, vid samma namn, från 2011. Rapporten grundar sig i det uppdrag som regeringen (Prop. 2008/09:126) gett Centrum för idrottsforskning och kartlägger hur situationen såg ut i de olika specialidrottsförbunden som var medlemmar i Riksidrottsförbundet under 2016. I *Statens stöd till idrotten* (Norberg 2017) fastslås att idrottsrörelsen har en stark ställning i Sverige. Majoriteten av landets invånare ser idrotten som en fritidsaktivitet som både aktiverar och engagerar men samtidigt uttrycker man att den även är starkt segregerad. En individs tillgänglighet till den allmänna idrottsverksamheten är beroende av dess socioekonomiska position. Rapporten menar att variabler som föräldrars utbildningsgrad och civilstatus, geografiskt läge samt etnicitet är avgörande för ett barns delaktighet i idrottsrörelsen. Det visar sig även att kön, trots ett relativt jämnt deltagande i stort, är högst avgörande för vilka idrotter man sysslar med (Norberg 2017). Hur socioekonomiska faktorer kan påverka idrottandet diskuteras även av Book (2012) i sin artikel *Rörelser i staden*. Book visar på skillnader i idrottandet för barn och unga i tre olika stadsdelar i Malmö. De som kommer från ett område med hög socioekonomisk status visar sig vara mer rörliga och tar del av idrottsliga aktiviteter även utanför det egna området. De från områden med lägre socioekonomisk status idrottar däremot endast i sitt närområde. Dessa resultat blir än mer intressanta när man ställer dem i relation till observationer gjorda av Faskunger och Sjöblom (2017). De menar att flera idrottsanläggningar runt om i landet är föråldrade men att kommunerna väljer att bygga helt nya mer attraktiva, så kallade multianläggningar, istället för att renovera och uppehålla de gamla anläggningarna. En multianläggning är gynnsam ur ett evenemangs- och publicitetsperspektiv men om anläggningen inte byggs inom ett område med låg socioekonomisk status kommer den, enligt Books (2012) argument, inte att användas av personer av lägre socioekonomisk klass.

På grund av idrottspolitikens relativt oreglerade ställning är det upp till varje enskild kommun att själva välja var de ska investera allmänna medel. Här bygger man ofta sin politiska argumentation utifrån den allmänna uppfattningen om idrottens samhällsnytta. Man menar att idrottsrörelsen är fostrande, inkluderande, utvecklande, demokratiskt, m.fl., en vy som Peterson och Norberg (2008) kritiserar. De menar att redan under 90-talet argumenterade Riksidrottsförbundets med denna typ av slagord, en vinkel som Peterson och Norberg själva kallar för ”föreningsfostran”, men att forskningen visar att det finns en slitning mellan bilden man målar upp av idrottsrörelsen och hur det faktiskt ser ut. Själva uttrycker de att ”det råder en tydlig diskrepans mellan idrottsrörelsens vision om den goda barn- och ungdomsidrotten och forskarsamfundets bild av idrottens praktik. Det är helt enkelt en skillnad mellan vad ”idrotten vill” – och vad den faktiskt gör” (Peterson & Norberg 2008, s. 26). Statsmedel har alltså visats skjutas till idrotten på grunder som enligt forskningen inte alltid stämmer. Faskunger och Sjöblom (2017) menar att detta grundas i att idrottspolitikerna har en stark strukturell betingning och att faktorer som särintressen och tradition spelar en avgörande roll i beslutsfattningen. De pekar på hur argument om lokalt identitetsskapande, publicitet, status och attraktivitet används på kommunalpolitisk nivå. Man argumenterar för att byggandet av stora idrottsanläggningar med mycket evenemangs- och publikkapacitet ska ha dessa effekter vilket i sin tur ska leda till ekonomisk tillväxt. I en artikel skriven av Värja (2016) kan vi dock se att den kommersiella idrotten i Sverige inte verkar ha några positiva ekonomiska effekter på medelinkomsten eller ökad omsättning vid större population i en kommun. Snarare finner Värja att en kommun vars lokala hockeylag går upp i SHL, landets högsta nationella serie, har en negativ effekt på kommunens totala ekonomiska inkomst. Studien ger en indikation på att kommunalt stöttande av elitidrott med argument för ekonomisk vinning inte är hållbart i Sverige. Fler studier behövs för att fastställa att detta stämmer i men Värjas (2016) resultat går i samma linje som Coates och Humphreys (2008) sammanfattning av forskning från USA, där ämnet är betydligt bättre studerat. Coates och Humphreys studie inspirerades av en undersökning gjord av Robert Whaples (2006). Whaples frågade slumpmässigt utvalda medlemmar av American Economic Association huruvida de håller med om att amerikanska lokala självstyren och stater ska sluta subventionera elitidrott. 85 % av de svarande höll med. Med detta som utgångspunkt valde Coates och Humphreys (2008) att sammanfatta den forskning som behandlar effekten av lokala och regionala självstyrens stöd till elitidrott genom allmänna medel. Coates och Humphreys valde att endast titta på de artiklar som genomgått peer review. Resultatet som deras arbete kommer fram till är att det inte finns

något vetenskapligt stöd för att finansiering av idrottsanläggningar eller arenor med lokala skattemedel skulle ha någon positiv effekt på arbetsmarknaden, på privata inkomster eller på skatteintäkter. De menar också att forskarna inom nationalekonomin är eniga om att ekonomisk vinning inte är ett hållbart argument för att offentliga medel ska läggas på lokal elitidrott (Coates och Humphreys 2008).

I kombination med att politiska aktörer verkar överskatta den ekonomiska vinsten med att ha ett elitidrottslag verkar man även ofta underskatta kostnaderna. Problemet lyfts upprepade gånger både av lokalmedier (Aftonbladet 2017; UNT 2016; Smålänningen 2015; SR 2011) och av forskare (Book 2018; Paulsson 2015) främst belyser man hur vanligt det är att kostnaderna för kommunerna vid byggandet av arenorna överstiger förväntningarna. Book uttrycker att hon "... efterfrågar allra mest att såväl kommunerna som de mer professionella och kommersiella klubbarna blir mer professionella också i hanteringen (planering och drift) av arenorna [...] en del av denna bottnar i den enastående förmågan hos inblandade aktörer att underskatta kostnaderna för en ny arena [...] ganska mycket skattemedel ska läggas på arenan, vilket i sin tur borde medföra att arenan utformas på ett sätt så att den kan användas till mer än elitfotboll och eventuellt någon konsert då och då" (Book 2018). Enligt en granskning av Ekot och Radiosporten uppgår kommunernas totala underskott för herrallsvenskans arenor till dryga 200 miljoner kronor årligen (SR 2018). Den totala kostnaden för svenska kommuner under 2017 uppgick till 662 miljarder kronor (Sveriges Kommuner och Landsting 2018). Tar man bort kostnaderna för barn-, äldre-, individ- och familjeomsorgen samt för skola och utbildningsväsendet så står byggnation och drift av idrottsanläggningar för 9 % av de kostnaderna (Riksidrottsförbundet 2017).

I sin intervjustudie om Umeå kommuns politiska program *Vision 2010* diskuterar Fahlén och Aggestål (2011) kommunernas förväntan på idrottsföreningarna att bedriva insatser för funktionshindrades, flickors och invandrares möjligheter att idrotta samtidigt som man vill se ökade samhällsintäkter på grund av elitidrottsliga framgångar. Fahlén och Aggestål menar att de vackert klingande politiska slagorden "idrott åt alla", som återkommer både på statlig nivå samt från Riksidrottsförbundet och som även betonas i det kommunpolitiska program som de studerat, snarare ska skrivas om till "aktiviteter åt de flesta". Resurser satsas på föreningar, målgrupper, lokaler och anläggningar som gynnar det som kommer flest till godo. Vilket i praktiken leder till "... att redan marginaliserade grupper i ännu större utsträckning hamnar på

efterkälken i prioriteringsordningen” (Fahlén & Aggestål 2011, s. 26). Studien pekar även på diskrepansen mellan värderingen ”idrott åt alla” och elitidrotten, med tävlingskulturen som präglar den. Detta är en konflikt som fler forskare tidigare har uppmärksammat (Stenling & Fahlén 2009; Fahlén & Karp 2010). Den kommunala politiken måste tillfredsställa starka etablerade idrottsaktörer som vill se sin idrott gynnas då den är störst till kvantitet och prestation samtidigt som de ska balansera och agera enligt värderingen ”idrott åt alla”.

En av de mest utförliga undersökningarna av hur den kommunala idrottspolitiken har påverkat anläggningsutvecklingen görs av Sjöblom (2006) i boken *Den institutionaliserade tävlingsidrotten: Kommuner, idrott och politik i Sverige under 1900-talet*. Sjöblom studerar hur idrottspolitiken under efterkrigstiden börjar bedrivas med hjälp av anläggningsstrukturen och ställer även denna utveckling mot den nationella målsättningen om ”idrott för alla”. Tre olika strategier för idrottens utbyggnad kan identifieras av Sjöblom under 1900-talets slut. Den första kallar han för ”breddningsstrategin”. Denna strategi gick ut på att sprida anläggningsutbudet till alla delar av kommunen. På så vis skulle idrotten nå ut till alla stadsdelar och förorter vilket gick i linje med den nya familjepolitiken. Hos denna strategi fanns också ett fokus på att tillfredsställa idrottsliga behov hos samhällsgrupper som tidigare varit förbisedda samt en vilja att tillgodose kraven på nya anläggningar till mer alternativa idrotter. Målet var till stor del att locka så många som möjligt till den idrottsrörelse som man ansåg ha en stor samhällsnytta. Denna strategi anser Sjöblom vara den som bäst går i linje med innebörden av ”idrott åt alla”. Ser man till investeringskostnader är det den så kallade ”prestigestrategin” som varit den dyraste av de tre. Prestigestrategin innebar byggandet av stora anläggningar med ett större fokus på publik och PR för kommunen. Elitidrotten och det/de lokala representationslaget/-lagen står här i centrum. Den sista strategin som Sjöblom urskiljer är den han kallar för ”rationaliseringsstrategin”. Denna strategi menar Sjöblom har gynnat både den bredare idrotten präglad mer av ett hälsotänk och den mer prestationsinriktade tävlingsidrotten. Rationaliseringsstrategin byggde på en idé om att samla friluft-, idrotts- och kulturanläggningar med syftet att ha all typ av fritidsverksamhet för barn och unga på samma plats. Denna typ av stadsplanering visade sig dock ha en negativ påverkan på spontanidrotten. Sjöblom sammanfattar att den typ av föreningar som mest främjats av 1900-talets sluts kommunala idrottspolitik har varit de som bedrivit en stor verksamhet och varit enkla för kommunen att samarbeta med. Stora föreningar med flera medlemmar, oavsett om det handlar flera olika idrottsgrenar inom föreningen eller endast en,

kunde bättre administrera verksamheten och klarade sig bra på egen hand. Kommunerna fördelade medlen men föredrog att föreningarna skötte sig själva. Denna typ av föreningar var oftast manligt dominerade lagbollssporter med en tydlig tävlingsprägel. Mindre mer hälsoinriktade föreningar, ofta med fler kvinnliga utövare, eller föreningar med fokus på mindre populära idrotter fick ofta en lägre prioritet. (Sjöblom 2006)

2. Syfte

Denna studie avser undersöka politiska beslut, tagna i kommunfullmäktige, menade att påverka idrottsrörelsen. Detta för att se hur dessa ställer sig i relation till direktiven i regeringens proposition (Prop. 2008/09:126) samt Riksidrottsförbundets *Idrotten vill* (Riksidrottsförbundet 2009). Syftet är att se vilken typ av resonemang som besluten för kommunernas investeringar grundade sig i samt om de gått i direktivens riktning sedan 2009, då direktiven om skattefinansierad idrotts ändamål.

2.1. Frågeställning

Hur väl överensstämmer kommunfullmäktiges resonemang i beslut, tagna från och med 2009, gällande byggandet av idrottsanläggning med *Idrotten vill* och proposition 2008/09:126?

3. Metodik

För att kunna besvara frågeställningen kommer denna studie att bestå av tre delar.

1. Genomgång av nybyggda eller påbörjade idrottsanläggningarna aktuella för studien. De aktuella anläggningarna presenteras i en tabell tillsammans med typ av ägandeskap, kostnad för kommunerna samt vilken/vilka anläggningens huvudidrotter är.
2. Tre anläggningar, vilket anses vara ett rimligt antal för storleken på arbetet, väljs sedan utifrån deras kostnader samt hur fullständig byggnadsprocessen är. En kvalitativ innehållsanalys genomförs med syftet att identifiera resonemangen som legat till grund för kommunfullmäktiges beslut. Underlaget för innehållsanalysen kommer vara kommunernas beslutsdokument samt det underlag som besluten hänvisar till.
 - Vilka typ av idrottsanläggningar kommunfullmäktige valt att investera i. Vilka idrotter som nyttjar dessa anläggningar.

- Vad huvudsyftet med anläggningarna är.
3. Innehållet i besluten kommer sedan behandlas utifrån Fairclough och Faircloughs (2012) modell för resonemang i politisk diskurs (modellen förklaras i avsnitt 3.2.). Dokumenten som benämns som protokoll för själva besluten är direkt skrivna av fullmäktige som tagit besluten medan underlagen kan vara skrivna av en andra part i form av en förstudie eller ett underlag framtaget av någon förening. Dessa är inte skrivna direkt av fullmäktige själva men eftersom de är underlagen som fullmäktige grundar sina beslut på samt hänvisar till i sin dokumentation måste även dessa ses som en del av fullmäktiges resonemang kring besluten.

3.1. *Forskningsetiska hinder*

Då alla kommunalpolitiska beslut är offentliga handlingar har ingen information behövt hämtats eller återges från en individuell källa. Alla handlingar är offentliga, inga personliga åsikter hanteras i studien utan allt baseras på ställningstaganden gjorda av ämbeten och all litteratur och dokumentation som används finns tillgängligt för allmänheten. Därmed kan inga forskningsetiska svårigheter ses för detta arbete.

3.2. *Innehållsanalys*

Enligt Bergström och Boréus (2012) brukar analysmetoden delas in i ”kvantitativ” och ”kvalitativ” där den kvantitativa grenen bygger på ett räknande, kvantifierande, av ord, symboler eller liknande medan den kvalitativa delen av metoden fokuserar mer på tolkandet för att finna återkommande ämnen. Innehållsanalys är ett användbart verktyg när man vill undersöka hur ett fenomen värderas eller framställs (Bergström & Boréus 2012). Tolkandet i en kvalitativ innehållsanalys kommer alltid att vara subjektivt utifrån forskarens vinkel varpå inga resultat kan generaliseras utan endast ses som indikationer. Graneheim och Lundman (2004) menar att en tolkning alltid kommer att göras vid läsandet av en text och att det är upp till forskaren att tydliggöra och hålla sig till en specifik abstraktionsnivå. Centralt är även att forskaren inte går in i arbetet och förbestämt söker efter ett tema utan eftersträvar ett så objektiva tillvägagångssätt som möjligt.

Graneheim och Lundman (2004) ger följande beskrivningar av de olika delarna av den analytiska processen:

1. Analysenheten

- Detta är själva materialet som kommer används för analysen. Materialet måste vara stort nog för att anses täcka för hela fenomenet som ska undersökas men samtidigt inte större än vad som är möjligt för själva arbetet. I denna studie kommer analysenheten vara de beslutsdokument som diarieförts av respektive kommun samt underlagen till besluten som behandlar de specifika idrottsanläggningarna.

2. Meningsenheter

- Denna del har haft olika namn hos olika forskare, Krippendorff (1980) kallar det för en skriftlig enhet, men innebörden är densamma. Meningsenheten är själva temat eller innehållet som återkommande går att identifiera i analysenheten. För att ta fram meningsenheterna i respektive beslut och beslutsunderlag kommer en systematisk genomgång av materialet göras med utgång ifrån ett antal analysfrågor som presenteras i avsnitt 3.4.

3. Kondensering

- Meningsenheterna koncentreras i syfte att korta ner texten samtidigt som man ändå behåller hela textens innehåll. Varje beslut tillsammans med underlag kondenseras och redovisas för sig i en tabell baserat på Fairclough och Faircloughs (2012) modell.

4. Abstraktion

- Innebär en sammanfattning eller klassificering av koncept och teman under ett gemensamt uttryck. Exempelvis kodning eller kategorisering.

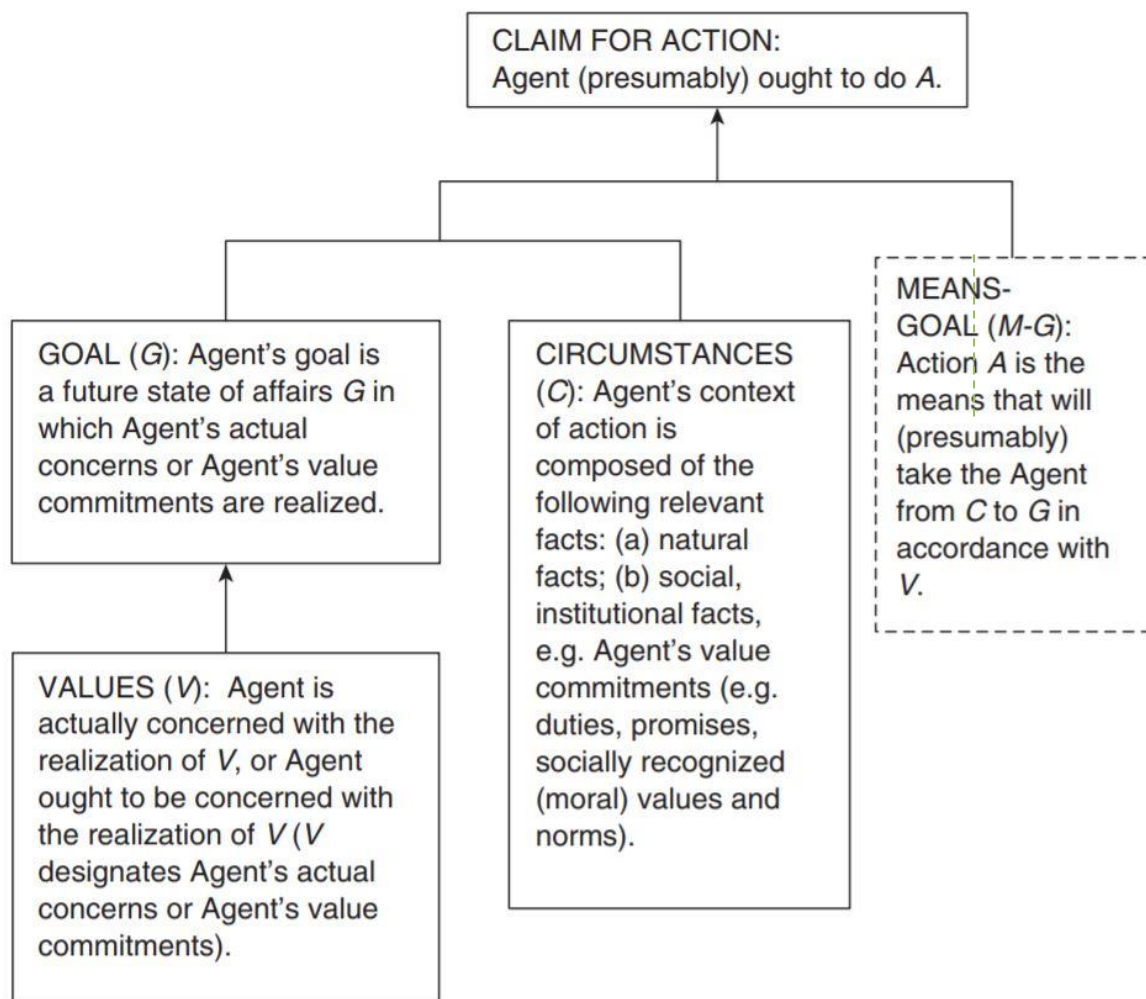
5. Innehållsområde

- Delar av texten tolkade utifrån teoretiska antaganden baserade på relevant forskning eller delar av texten som direkt behandlar det specifika ämnet. Resultatet av innehållsanalysen ställs i förhållande till Stroms (1990) teori om partipolitiskt agerande.

3.3. *Analysmodell för resonerande*

Då detta arbete menar att klargöra beslutsfattares resonemang kommer Fairclough och Faircloughs (2012) analysmodell för praktiskt resonerande och argumentation att användas. Fairclough och Faircloughs bok är väl citerad och forskarna är centrala inom vetenskapen om analys av politiska diskurser. Ett övervägande fördes kring huruvida analysfrågorna som används i arbetet (se avsnitt 3.4.) hade varit tillräckligt för en analysenheten men jag fann att

systematiken och tydligheten i arbetet samt resultatet blir betydligt bättre med en modell att utgå ifrån. Andra analysmodeller övervägdes för arbetet men modeller för analys av politiska diskurser tenderar att ha ett starkt tolkande och subjektiv inslag. För denna studie var målet att hålla ett relativt objektivt och strukturerat genomgående av texterna samt minimera tolkandet. Fairclough och Faircloughs modell passade stämde bäst överens med studiens syfte. Den hjälper att strukturera analysen och den ger en möjlighet för läsaren att enkelt gå tillbaka och få en överblick av resultaten.

Figur 1. Modell för argument och resonering (Fairclough & Fairclough 2012 s. 48)

3.3.1. *Claim for action – argument för handling*

Vad Fairclough och Fairclough kallar för ”claim for action”, vilket på svenska kan översättas till ”argument för handling”, är den faktiska handling som aktören bör utföra utifrån resonemanget. Handlingen är alltså det agerande som aktören resonerat sig fram till är det

optimala för att nå sitt mål, utifrån varande omständigheter. Eftersom detta arbete syftar att analysera de beslut samt beslutsunderlagen som tagits i kommunfullmäktige är argumentet för handling väldigt lätt att urskilja. Vad aktören, i detta fall kommunfullmäktige, har kommit fram till är den gynnsammaste handlingen är beslutet att bygga själva idrottsanläggningen.

3.3.2. Circumstances (C) – omständigheter

Omständigheterna (C) är det sammanhang eller den miljö (social, institutionell, etc.) som aktören agerar i. I denna undersökning är de institutionella omständigheterna de att aktören är i majoritet i sin kommunfullmäktige. Utan majoritet i omröstning hade beslutet att bygga anläggningen inte kunna tas (detta borträknat eventuella uteblivna röster). Aktören är alltså beslutsfattare. Övriga omständigheter är de som gäller för fenomenet som aktören beslutsfattar om, idrottsanläggningarna. För att klargöra denna punkt bör man se till vad beslutsunderlagen säger om situationen som lett till att anläggningarna föreslagits byggas.

3.3.3. Goal (G) – mål

Målet (G) är det tillstånd som aktören vill uppnå. Målet samspelar med omständigheterna (C) och tillsammans skapar de ett argument för handling (claim for action). Målet är alltså det utfall som aktören hoppas få genom att utföra den uttryckta handlingen. I vårt fall är målet vad kommunfullmäktige hoppas att byggandet av idrottsanläggningarna kommer ha för konsekvenser på samhället.

3.3.4. Values (V) - värderingar

Värderingar (V) ligger till grunden för och är den bakomliggande anledningen till vilket mål (G) som aktören vill uppnå. Värderingarna kan ses som syftet med målet.

3.3.5. Means-Goal (M-G) – mål-medel

Aktörens agerande kan i princip förklaras med vad Fairclough och Fairclough kallar för medel-mål (M-G), alltså ett övervägande och beräkning av vilket mål aktören kan nå med

sina resurser. Det kan förklaras som ett resonemang där handling A kommer ta aktören från omständigheterna (C) till målet (G) i överensstämmande med aktörens värderingar (V).

3.3.6. *Hypotes kring resonerade*

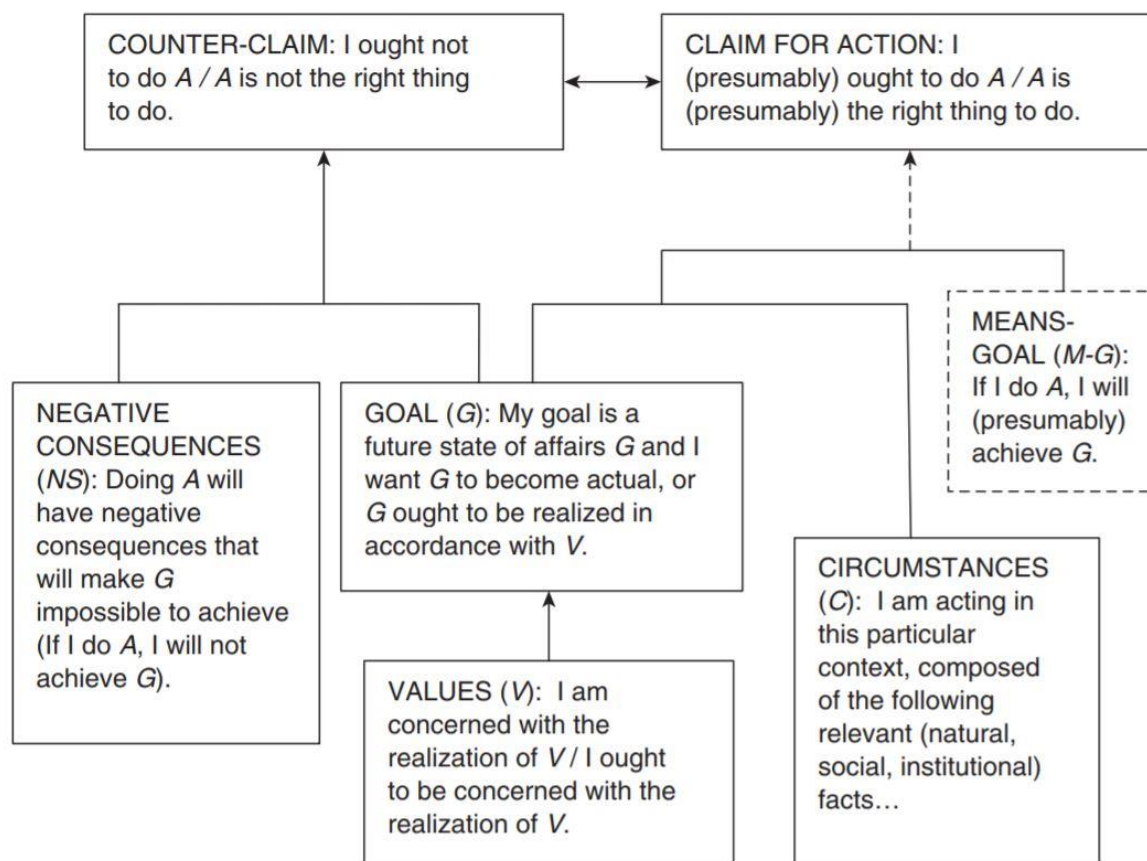
Är det så att kommunfullmäktiges beslut har följt Riksidrottsförbundets direktiv och regeringens proposition bör värderingarna vara de som står i de dokumenten. I dokumentationen av besluten eller i dess underlag bör vi alltså hitta uttryck som framhäver värdet av ”att alla – oavsett ålder, kön, sexuell läggning samt social, etnisk och kulturell bakgrund och funktionsnedsättning – ska vara lika välkomna i den idrottsliga gemenskapen” (Prop. 2008/09:126, s. 18). Detta kommer i så fall ses som resonemangets värderingar (V). Ett potentiellt resonerande skulle i detta fall kunna se ut som följande:

Tabell 1. Exempel på politisk resonerande.

<i>Omständigheter (C)</i>	Idrottare inom gruppen X har ingen möjlighet att utöva sin idrott.
<i>Mål (G)</i>	Byggandet av en ny idrottsanläggning kommer leda till att idrottare inom gruppen X får ökad möjlighet att idrotta.
<i>Värderingar (V)</i>	”alla – oavsett ålder, kön, sexuell läggning samt social, etnisk och kulturell bakgrund och funktionsnedsättning – ska vara lika välkomna i den idrottsliga gemenskapen” (Prop. 2008/09:126, s. 18)
<i>Mål-medel (M-G)</i>	Idrottare inom gruppen X tillhör de samhällsklasser som underprioriteras inom idrotten. Genom byggandet av idrottsanläggning A kommer idrottare inom gruppen X att få en möjlighet att idrotta.
<i>Handling – claim for action</i>	Byggandet av en ny idrottsanläggning A.

3.4. *Analysmodell för resonerande med motargument*

Fairclough och Fairclough (2012) uppmärksammar att politiskt resonerande är komplicerat och att motargument alltid kan stå i vägen för en aktörs agerande. Därmed skapar de en något mer korrekt analysmodell som innefattar motargumentation i resonerandet.

Figur 2. Modell för argumentation och resonerande med motargument (Fairclough & Fairclough 2012 s. 51)

3.4.1. *Negative consequences (NS) – negativ konsekvens*

Negativa konsekvenserna (NS) är de konsekvenser av handlingen, i denna studies fall byggandet av en viss idrottsanläggning, som skulle kunna hålla aktören från att uppnå målet (G). De negativa konsekvenserna motverkar aktörens möjligheter att nå målet och leder därmed till ett motargument (Counter-claim).

3.4.2. Counter-Claim – motargument

De potentiellt negativa konsekvenserna (NS) leder till att aktörens argument för handling får ett motargument. De två argumenten ställs mot varandra och den handling som har störst inflytande på målet (G) blir den som vinner.

3.4.3. Hypotes kring resonerade med motargument

Aktören som tagit de beslut som ligger till grund för denna analys är de politiska aktörer som är i majoritet i respektive kommunfullmäktige. För att förklara dessa aktörers handlande kommer detta arbete att utgå ifrån Stroms (1990) teori om partipolitisk agerande. Stroms teori bygger på en sammanställning av de tre dominerande teorier för partipolitiskt agerande som uppkommit under 1900-talet. Den grundläggande teorin är den om röstmaximerande partier (Downs 1957). Den fastslår att alla politiska partiers kärnsyfte är att maximera antalet vunna röster i meningen att säkra beslutstagande makt. Downs teori har dock kritiserats för att inte vara applicerbar för olika typer av valsystem och senare forskare (Hinich and Ordeshook 1970) har byggt ut teorin genom att anpassa den till olika länder och deras politiska system. Utifrån kritiken mot Downs uppkom teorin om ämbetsmaximerande partier. Teorin förklarar koalitioner och samarbeten mellan politiska partier i syfte att vinna ett ämbete, exempelvis mandat i kommunfullmäktige eller en plats i kommunstyrelsen, och har delvis sin grund i Riker och Niemis (1962) arbete om politiska koalitioner. Den sista teorin som Strom (1990) tar in i sin modell är den om policymaximerande partier. Denna teori har också sin styrka i att förklara koalitionsstyren men den utgår ifrån att koalitioner endast kan skapas mellan partier som står ideologiskt nära varandra. Applicerar man Stroms modell på svensk kommunalpolitik kan vi göra antagandet att aktörerna inom kommunfullmäktige i våra undersökta fall alltid kommer agera för att behålla sina ämbeten, att de agerar för att maximera institutionell politisk makt. Deras politik kommer vara relativt stabil och de kommer agera för att behaga sin väljarkår (Strom 1990). Partierna i fullmäktiges resonerande skulle i så fall kunna se ut som följande:

Tabell 2. Exempel på politisk resonerande med motargument.

<i>Omständigheter (C)</i>	Idrottare inom gruppen <i>X</i> har ingen möjlighet att utöva sin idrott. Idrottare inom gruppen <i>X</i> tillhör de samhällsklasser som underprioriteras inom idrotten.
<i>Mål (G)</i>	Maximera institutionell politisk makt.
<i>Värderingar (V)</i>	”alla – oavsett ålder, kön, sexuell läggning samt social, etnisk och kulturell bakgrund och funktionsnedsättning – ska vara lika välkomna i den idrottsliga gemenskapen” (Prop. 2008/09:126, s. 18)
<i>Negativa konsekvenser (NS)</i>	Byggandet av idrottsanläggning <i>A</i> kommer inte att uppskattas av väljarkåren och kommer därmed inte att maximera möjligheterna att nå institutionell politisk makt.
<i>Motargument – counter-claim</i>	Bygg istället idrottsanläggning <i>B</i> , genom att argumentera för andra värderingar, som är en anläggning som väljarkåren kommer att uppskatta.
<i>Mål-medel (M-G)</i>	Idrottare inom gruppen <i>X</i> tillhör de samhällsklasser som underprioriteras inom idrotten. Dock kommer en anläggning gynnandes endast deras idrotter eller föreningar inte uppskattas av väljarkåren. Byggnad av idrottsanläggning <i>B</i> kommer dock inkludera både möjligheter för gruppen <i>X</i> samt andra inslag som värderas av väljarkåren. Byggandet av idrottsanläggning <i>B</i> .
<i>Handling – claim for action</i>	Byggandet av idrottsanläggning <i>B</i> .

Om den idrottsanläggningen, i exempelfallet kallat *A*, som skulle gynna idrottandet för en eller flera av de nedprioriterade samhällsgrupper som lyfts i Proposition 2008/09:126 inte stämmer överens med vad majoriteten av väljarkåren vill riskerar byggandet av den anläggningen att minska stödet för beslutsfattaren i kommande val. Handlingen skulle alltså inte stämma överens med det slutliga mål som aktören har, att maximera institutionell politisk makt, utan skapar en oförmånlig negativ konsekvens. Därmed uppstår ett motargument som troligare skulle leda till målet men som istället måste bygga på delvis andra värderingar.

3.5. Analysfrågor

För att systematiskt kunna gå igenom materialet och finna de specifika meningsetheterna i texterna kommer analysen att utgå ifrån följande analysfrågor:

1. *Vilka meningsetheter finns i beslutet och beslutsunderlaget för byggandet av idrottsanläggningarna?*
2. *Stämmer meningsetheterna under de olika kategorierna överens med statens proposition och Riksidrottsförbundets riktlinjer eller kan de bygga på andra grunder?*
3. *Vad representerar meningsetheterna utifrån Fairclough och Faircloughs modell för politiskt resonemang?*

4. Idrottsanläggningar

Då syftet med studien är att undersöka huruvida kommunfullmäktiges beslut vid byggandet av nya idrottsanläggningar tar hänsyn till de direktiv som kommit i regeringens proposition (Prop. 2008/09:126) samt Riksidrottsförbundets (2009) *Idrotten vill* uppkommer två kriterier för vilka idrottsanläggningar som kan studeras. Första kriteriet för studien är att beslutet om bygget av den nya idrottsanläggningen måste vara taget efter 2009. Ett andra kriterium är att det ska vara helt ägt av kommunen eller att ägandeskapet ska vara en så kallad ”offentlig-privat samverkan” (OPS), ett projekt där en offentlig aktör samverkar med en privat för att tillhandahålla den tjänst som den offentliga sektorn söker (Nilsson & Pyddoke 2007).

Fem stycken anläggningar runt om i landet uppfyllde kriterierna för att kunna undersökas i arbetet. Fyra av de fem anläggningar är så kallade multiarenor och marknadsförs som anläggningar för alla typer av evenemang. Undantaget till detta är NKT Arena Karlskrona som endast är en utbyggnad av den tidigare befintliga ishockeyarenan. Därför är även kostnaden för projektet betydligt lägre i jämförelse med övriga byggnationer. Den andra anläggningen som skiljer sig något från övriga i studien är Uppsala Eventcenter (tidigare kallat Gränby Arena) där kommunen har varit en mindre aktör i byggandet. Företaget som äger anläggningen är Samhällsbyggnadsbolaget i Norden AB och Uppsala kommun har endast gått in och stöttat byggandet (Uppsala kommunfullmäktige 2013). Detta gör att kostnaden för kommunen är betydligt mindre för Uppsala Eventcenter i jämförelse med IFU Arena (se Tabell 1). Uppsala Eventcenters totala kostnad är högre, närmare en miljard kronor, men de största investeringarna kommer från privata aktörer (Uppsala kommunfullmäktige

2012; Uppsala kommunfullmäktige 2013). Uppsala Eventcenter står i skrivande stund dock inte färdigbyggt och det kan tänkas att kostnaderna för kommunen kommer öka.

Tabell 3. Sammanfattning av idrottsanläggningar.

	<i>Kommun</i>	<i>Ägandeskap</i>	<i>Kostnad för kommun</i>	<i>Huvudidrotter</i>
<i>IFU Arena</i>	Uppsala	Uppsala friidrott och Uppsala innebandyallians	400 mnkr	Innebandy, friidrott
<i>Uppsala Eventcenter</i>	Uppsala	Samhällsbyggnadsbolaget i Norden AB	150 mnkr	Ishockey
<i>NKT Arena Karlskrona</i>	Karlskrona	Karlskrona kommun	75 mnkr	Ishockey
<i>STIGA Sports Arena</i>	Eskilstuna	Eskilstuna kommun	400 mnkr	Handboll
<i>Ystad Arena</i>	Ystad	Ystad kommun	510 mnkr	Handboll, vattenidrott

Källa: Uppsala kommunfullmäktige 2012; Uppsala kommun 2018; Karlskrona kommunfullmäktige 2015; Eskilstuna kommunstyrelse 2011; Ystad kommunfullmäktige 2012

Utav dessa fem potentiella anläggningar valdes tre stycken ut, IFU Arena, STIGA Sports Arena och Ystad Arena. Alla tre arenor står klara och därmed finns fullständig dokumentation om beslutsprocessen. De tre fallen sågs även som intressanta då de liknar varandra i den bemärkelsen att de är helt nya anläggningar där kommunen själva är den största finansiella aktören. Rent ekonomiskt sticker Ystad Arena ut mest då kostnaden för arenan är extremt hög i relation till storleken på kommunen. Den planerade kostnaden för Ystad Arenas uppgick till hela 44 % av kommunens skatteintäkter, sett till budgetår 2011 då beslutet togs (Ystad kommun 2010). För STIGA Sports Arena var den planerade kostnaden 12 % av 2011 skatteintäkter (Eskilstuna kommun 2012) och för IFU Arena uppgick kostnaden till 5 % av 2012 års skatteintäkter (Uppsala kommun 2012). Alla tre anläggningsbyggen innebar stora

investeringar för respektive kommuner. Det handlar om enorma spenderingar av allmänna medel och alla byggen blir därmed högaktuella demokratiska spörsmål.

5. Analys

Nedan följer en genomgång av besluten och beslutsunderlagen för var och en av de tre anläggningarna. Utifrån analysfrågorna (se avsnitt 3.4.) kommer meningenheter tas fram i beslut och underlag för att sedan kondenseras. Analysen uppföljas av en tabell enligt Fairclough och Faircloughs modell för att tydliggöra den politiska aktörens resonering.

5.1. IFU Arena

Beslutet att bygga IFU Arena togs för första gången i Uppsalas kommunfullmäktige i februari 2010 efter att ansökan om föreningsbidrag kommit in från Uppsala Innebandyallians och Upsalafriidrott (KSN-2012-0641). Efter en rättsligprocess (förklarad i avsnitt 1.1.) angående huruvida beslutet stred mot Kommunallagen kom Uppsala Innebandyallians och Upsala IF Friidrott in med en ny ansökan i mars 2012 om föreningsbidrag och driftbidrag för utveckling av en ny friidrotts- och innebandyanläggning på Gränby sportfält. Föreningarna ansökte om ett bidrag på 15-19 miljoner kronor per år under en 25-årsperiod för att kunna driva projektet samt att kommunen, genom tomträttsavtal, skulle upplåta marken till föreningarna (KSN-2012-0641, bilaga 1). I juni 2012 beslutade kommunfullmäktige ”att garantera ett föreningsbidrag på 16 mkr per år i 25 år från och med tidigast 2014 till idrottsföreningar som bedriver föreningsbidragsberättigad idrottsverksamhet i nyuppförd friidrotts- och innebandyhall på Gränbyfältet i enlighet med föredragningen” (KSN-2012-0641).

Anläggningen planerades innefatta fyra fullstora innebandyplaner, en hall med en läktarkapacitet för 2 200 sittande åskådare, en tränings- och ungdomstävlingshall för friidrott, gym- och styrkelokaler tillsammans med kansli, restaurang, butik samt förrådsutrymmen (KSN-2012-0641). I beslutet står det att den nya anläggningen ska underlätta för barn och unga att idrotta (KSN-2012-0641). Man skriver att friidrottarna saknar inomhushall i Uppsala och att man därför måste pendla till Västerås eller Stockholm, en möjlighet som yngre idrottare kanske inte har. Faktumet att idrottare måste resa till andra kommuner för att kunna träna under vinterhalvåret leder även till en negativ miljöpåverkan som inte skulle finnas om

anläggningar fanns lokalt. Anläggningen ska även, förutom de 600 aktiva inom Upsala IF, nyttjas för kommunens NIU (nationellt godkänd idrottsutbildning). Denna verksamhet kan inte fortsätta om träningsmöjligheter inte kan erbjudas året om enligt krav från Svenska friidrottsförbundet (KSN-2012-0641). Man har här barn och unga som målgrupp för projektet i form av förbättrade möjligheter att utöva sin idrott. Det är alltså inte breddandet av sporten som är centralt eller värvandet av nya medlemmar utan fokus ligger på att förbättra möjligheterna för redan aktiva inom klubben samt för de elitidrottande eleverna på stadens NIU att träna bättre och mer året om. Upsala IF väljer också att ta upp skaderisken som det innebär att behöva bedriva verksamhet utomhus under de kalla vintermånaderna (KSN-2012-0641, bilaga 1:1). Man nämner också den höga belastningen på Studenternas IP. Elitidrottare behöver samsas med barn som inte kan ta hänsyn till den kraft och hastighet som elitidrotten innebär och lätt hamnar i vägen. Detta stärker ytterligare vikten av en lokal inomhusarena för friidrott.

Utifrån innebandyns perspektiv trycker man mer på att anläggningen ska ge en möjlighet för verksamheten att fortsätta öka antalet aktiva och breddas samtidigt som man även vill förbättra den elitverksamhet som redan finns. Man menar att publikhallen ska användas till större arrangemang, som Junior-SM eller liknande tävlingar, och seriematcher för elitlagen (KSN-2012-0641). Man specificerar inte hur breddandet av innebandyverksamheten i Uppsala ska se ut utan byggandet av anläggningen ska låta verksamheten expandera som den är. Bättre publikkapacitet för elitlagen och fler hallar i staden ska göra innebandy till en mer attraktiv idrott och därmed locka fler utövare. Detta fokus blir tydligare om man även ser till underlaget till ansökan som skickats in av Uppsala Innebandyallians (i ansökan kallade UIBA) själva. Där skriver man att ”några av UIBAs viktigaste frågor för framtiden, förutom att bedriva den dagliga verksamheten är: att arbeta för att få tävlingar av SM-status tillbaka till Uppsala, att även få hit internationella tävlingar-i samarbete med Upplands innebandyförbund samt att arbeta tätare med det lokala näringslivet samt att utöka verksamhetens sociala arbete” (KSN-2012-0641, bilaga 1:1 s. 4). Vidare pekar man på hur Uppsala som stad har tappat möjligheten att arrangera större innebandyturneringar, och att flera turneringar som man tidigare haft möjligheten att hålla i Uppsala har flyttat till andra orter. Det verkar finnas en konflikt i vilken del av innebandyn som ska prioriteras. Man säger att man tvingas ”neka ungdomar att delta i sporten då man inte kan tillgodose behovet av träningsytor [...] fler träningstillfällen skulle kunna erbjudas föreningarna och med en ny

anläggning så sätter vi Uppsala som idrottsstad på kartan inom innebandy världen.

Möjligheten att arrangera större nationella och internationella cuper ökar. Med de framgångar uppländsk innebandy visat de senaste säsongerna så är en ny anläggning en förutsättning för att utvecklingen ska fortsätta i samma riktning” (KSN-2012-0641, bilaga 1:1 s. 5-6).

Argumentationen i beslutsunderlaget tyder på en vilja att kunna ge fler unga möjligheten att spela innebandy men detta får inte ske på bekostnad av elitverksamheten utan bör snarare ses som en positiv bieffekt av elitframgångar och status.

Det tydliggörs även i beslutet att föreningarna inte får hyra ut hela eller delar av anläggningen för övrig verksamhet, sådan som inte är idrottsrelaterad, till den kommersiella marknaden.

Däremot ska man samarbeta med kommunala och privata aktörer för att effektivt använda kompetens och anläggningar på ett sätt som är till nytta för staden om helhet (KSN-2012-0641). Den kommersiella delen av anläggningen verkar inte vara annan än den del som går samman med möjligheten för attraktivare elitidrottsevenemang. I argumentationen om varför denna typ av multisport-arena ska byggas lyfter man också vikten av elitidrotten som attraktionskraft för staden. I beslutsunderlaget skriver man att Uppsala kommuns policys nämner hur viktigt det är för staden att ha ”en välkänd elit som stärker varumärket Uppsala [...] för staden innebär dessa arrangemang oftast en stark marknadsföring i media samtidigt som dess medborgare erbjuds positiva idrottsupplevelser” (KSN-2012-0641, bilaga 1:1 s. 8).

I beslutsunderlaget diskuteras även den roll idrottsrörelsen spelar i den sociala sfären och för mångfalden i landet. Upsala IF menar att den nya hallen kommer ge bättre möjlighet att bedriva träning för funktionshindrade (KSN-2012-0641, bilaga 1:1). Man skriver även att ”Idrottsrörelsen tar ett stort ansvar för ungdomars sociala mognad och fostran. [...] Friidrott är gränsöverskridande och en erkänd världssport, vilket också innebandyn håller på att bli. Det är således möjligt för alla, oavsett etnisk bakgrund, att bli aktiv utövare av någon av sporterna. Upsala IF friidrott har inlett ett arbete med att få fler aktiva med utländsk härkomst och kommer att fortsätta göra fler insatser i invandrartäta områden vilket innebandyn som folkrörelse också har påbörjat arbete med” (KSN-2012-0641, bilaga 1:1 s. 8). Detta är enda gången i ansökan som man argumenterar utifrån jämlikhetsaspekten. Det är ett argument som står starkt för en idrott som friidrotten som har en lång internationell historia, vars internationella förbund har över 200 medlemsländer och där tävlingar dagligen arrangeras världen över (International Association of Athletics Federation 2018). För en idrott som

innebandy, vars förbund endast har knappa 50 medlemsländer och endast ett fåtal utanför Europas gränser, brister argument i styrka utifrån ett jämlikhets- och mångfaldsperspektiv (International Floorball Federation 2018). Uppsala Innebandyallians menar att man har påbörjat arbetet med att nå ut till invandrantätare områden. Med tanke på hur tydligt man poängterar vikten av elitidrottens roll i anläggningen är den dock antagligen inte menad som en del av detta nya integrationsarbete.

En del i diskussionen som tydligt uteblir är jämlikhetsaspekten. Ingenstans i verken beslutet eller dess underlag kan man hitta någon information om hur denna anläggning är tänkt att bidra till ett mer jämställt idrottssamhälle. Antagligen lyser frågan med sin frånvaro just eftersom den inte finns på agendan för anläggningen. IFU Arenas huvudsyfte är elitidrott. Uppsala Innebandyallians gör en genomgång av dess medlemsföreningars könsfördelning, vilket presenterar väldigt ojämlika siffror. Enligt informationen så har man endast 27 % aktiva kvinnor i klubben, en skillnad som blir ännu större för spelare över 30 år (KSN-2012-0641, bilaga 1:2).

För att återkoppla till analysfrågorna (se stycke 3.4.) kan ett antal meningsenheter identifieras för beslutet om byggandet av IFU Arena. Först och främst lyfts stadens bristande resurser för utövandet av dessa två idrotter generellt. Här är det framförallt friidrottens perspektiv som lyfts då bristen på en inomhushall gör att verksamheten inte kan bedrivas alls, alternativt med hög skaderisk, under vintertid. Vilket i sin tur leder till att idrottare får resa till andra kommuner, att man förlorar utövare samt att man inte kan bedriva sin NIU-verksamhet. För innebandyn är det främst elitverksamheten som saknar en mer attraktiv hall. Argumentet om bristande lokaler är det som kommunfullmäktige poängterar främst i sitt beslut men i underlaget är det snarare föreningarnas vilja att lyfta Uppsala som idrottsstad som är central. Främst för innebandyn återkommer argument om hur fler arrangemang och tävlingar av högre status skulle gynna Uppsala som stad och höja dess attraktionskraft genom medial uppmärksamhet samt ökat marknadsvärde. Till viss del diskuterar man även frågan om mångfald och jämlikhet inom idrotten. Man argumenterar för att anläggningen skulle förbättra möjligheterna för funktionshindrade att idrotta samt att de två sporterna har en integrerade effekt då de båda är våldsidrotter. Ett argument som kan ses som hållbart för friidrotten men som är tveksamt gällande innebandyn.

Tabell 4. Politisk resonering för Uppsala kommun.

<i>Omständigheter (C)</i>	Friidrottare i Uppsala saknar möjligheten att idrotta under vintern. Brist på inomhusanläggning för friidrott skapar hög skaderisk. Innebandyevenemangen i Uppland har förlorat attraktionskraft och marknadsvärde under de senaste åren efter att tidigare har varit några av landets främsta. Dagens träningsmöjligheter för friidrottare och innebandyspelare i Uppsala begränsar framförallt elitidrottarna.
<i>Mål (G)</i>	Maximera institutionell politisk makt.
<i>Värderingar (V)</i>	”alla – oavsett ålder, kön, sexuell läggning samt social, etnisk och kulturell bakgrund och funktionsnedsättning – ska vara lika välkomna i den idrottsliga gemenskapen” (Prop. 2008/09:126, s. 18)
<i>Negativa konsekvenser (NS)</i>	Ett för stort fokus på jämlikhet och allas deltagande i idrotten, enligt värderingar grundade på proposition 2008/09:126 och Riksidrottsförbundets direktiv, kommer leda till att möjligheterna att maximera institutionell politisk makt inte nås.
<i>Motargument – counter-claim</i>	För en minimerad skaderisk inom idrotten. Maximala möjligheter för elitidrottare. Idrottsevenemang av internationell klass med högt marknads- och attraktionsvärde.
<i>Mål-medel (M-G)</i>	Genom byggandet av en ny idrottsarena kommer friidrottsklubbar samt NIU i Uppsala att få möjligheten att bedriva verksamhet året om, vilket skulle öka mängden ungdomar som stannar i idrotten, öka möjligheten för elitidrottare samt minska skaderisken. IFU Arena skulle möjliggöra arrangerandet av innebandyevenemang av internationell klass med högt marknadsvärde och attraktionskraft samt förbättra omständigheterna för elitinnebandyn. Friidrottsdelen av arenan kommer ge ökade jämlikhet inom idrotten då den gynnar funktionshindrades möjlighet att idrotta samt bidrar till att friidrotten växer vilket kan vara en väg till integration.
<i>Handling – claim for action</i>	Byggandet av en ny IFU Arena

5.2. Ystad Arena

Det slutliga beslutet om byggandet av Ystad Arena togs då kommunfullmäktige klubbade igenom kommunstyrelsens förslag från 2011(Kf § 78 Dpnr 292). I det förslag från kommunstyrelsen som fullmäktige grundar sitt beslut på fastställer man att båda av de då befintliga hallarna, kallade Österporthallen och Fritidsbadet, har uppnått sina tekniska livslängder och kräver omfattande åtgärdsarbeten för att vara i fortsatt bruk. Man tydliggör att, utav de två anläggningarna, är det badet som är i störst behov av reovering och man ska därför prioritera åtgärder för det i första hand. Ett tecken på att man uppskattar de två anläggningarna som lika viktiga för samhället. I förslaget skriver man att den nya Österporthallen, som senare ska komma att kallas Ystad Arena, ska vara en sammanbyggd anläggning med båda badhus och två idrottshallar. Anläggningen ska ha gemensam foajé, café och personal och hallarna ska vara så kallade kombihallar som ska kunna användas både för lokala idrottsklubbar, för skolidrott samt vara anpassad enligt de senaste anvisningarna från Svenska Handbollsförbundet gällande högsta ligan. Man skriver även att anläggningen ska vara byggd för att klara mässor och utställningar men inte större shower med extra läktarbyggen.²

Underlaget till beslutet går systematiskt igenom vad den nya arenan ska innehålla. För badhusdelen läggs fokus på de idrottsliga delarna. Man planerar en tävlingsbassäng med 8 banor, ett familjebad och en aktivitetsbassäng med höj- och sänkbar botten. Läktarplatserna för tävlingsevenemang tar liten plats och endast 100 fasta platser planeras. Den del som värderas högst när det kommer till badhuset tycks vara möjligheten för allmänheten att nyttja lokalerna. Även idrottshallarna har en viss allmännyttig prägel då den så kallade B-hallen ska innehålla allt nödvändigt för skolidrott samt anpassas med linjer och annat nödvändigt för ett antal olika idrotter. A-hallen har dock en nästintill uteslutande elitprägel . Man beskriver tydligt krav kring ljudanläggning, publikförutsättningar, represskärmar, reklamutrymme, m.m. allt refereras till krav från internationella eller svenska handbollsförbundet. Det går inte att betvivla att denna del av anläggningen byggs i princip uteslutande för elithandbollen. I den byggplan som ingår i underlaget till beslutet säger man att anläggningens B-hall ska prioriteras i byggordningen, ett beslut som senare ändras av kommunfullmäktige då man istället väljer att prioritera byggandet av A-hallen (Kf § 14 Dnr 2014/138). Detta sägs dock

² Ystad, stadsarkivet. Kommunstyrelsens arkiv.

vara av ekonomiska skäl då kommunen inte lyckats erhålla rådighet över all nödvändig mark. Ingenting tyder på att förändringen i dispositionen beror på hallarnas olika syften. I övrigt planeras arenan även innehålla en bowlinghall med 12 banor samt ett gym, det framgår dock inte direkt om detta är till för allmänhetens nyttjande eller endast för specifika föreningar.³

Förutom det som diskuterats ovan finns väldigt lite ytterligare underlag som behandlar beslutet om arenabygget. Inga ytterligare resonanden eller argumentationer finns dokumenterade i ämnet utan processen har initierats av kommunalpolitiker på grund av den dåliga statusen på de tidigare befintliga hallarna. Enligt ett flertal mediekällor hade den bristande nivån på den befintliga Österporthallen påpekats under en längre tid av flertalet lokala idrottsföreningar med verksamhet i hallen (Lokaltidningen 2010-06-28; Lokaltidningen 2012-01-23; Ystad allehand 2011-11-09; Ystad allehand 2012-01-19). Debatten om den nya idrottsanläggningen verkar aldrig ha präglats av vilka idrotter som skulle gynnas eller inkluderas. Detta beror antagligen på att frågan från början snarare handlat om en renovering av de gamla anläggningarna. Därmed är det svårt att, utifrån kommunfullmäktiges beslut och dess underlag, finna några meningsenheter angående vilka idrotter som är tänkte att nyttja anläggningen och hur de kan göra det. Anläggningens ändamål blir aldrig en diskussion. De meningsenheter som ändå går att urskilja är främst behovet av den nya anläggningen då de två tidigare inte längre är dugliga och snart blir helt oanvändbara. Ett tydligt fokus läggs även på vikten av att A-hallen, som är menad som handbollshall, uppfyller alla krav som svenska handbollsförbundet ställer.

³ Ystad, stadsarkivet. Kommunstyrelsens arkiv.

Tabell 5. Politisk resonering för Ystads kommun.

<i>Omständigheter (C)</i>	Nuvarande anläggningar för bad, diverse inomhusidrott, skolidrott och elithandboll är i behov av renovering. Att renovera redan befintliga anläggningar skulle uppgå till väldigt höga kostnader (ingen exakt siffra uttrycks men det verkar röra sig om flera hundra miljoner kronor). Lokala idrottsföreningar trycker på för förnyad idrottsanläggning.
<i>Mål (G)</i>	Maximera institutionell politisk makt.
<i>Värderingar (V)</i>	”alla – oavsett ålder, kön, sexuell läggning samt social, etnisk och kulturell bakgrund och funktionsnedsättning – ska vara lika välkomna i den idrottsliga gemenskapen” (Prop. 2008/09:126, s. 18)
<i>Negativa konsekvenser (MS)</i>	Påtryckningar från befintliga idrottsföreningar kommer inte mötas om den nya anläggningen inte helt ersätter behovet på de gamla. Detta kan resultera i ett missnöje hos den lokala idrottsrörelsen.
<i>Motargument – counter-claim</i>	Istället för att utöka de idrottsliga möjligheterna inom kommunen bör hela investeringen gå åt att skapa en modern variant som ersättare av det gamla. Kommunen bör tillhandahålla ett badhus med familjebad och tävlingsbassäng. Gedigen lokal ska finnas för etablerade inomhusidrotter och skolidrott. Elithandbollsanläggning bör nå nationella krav.
<i>Mål-medel (M-G)</i>	Byggandet av en ny anläggning med både bad och inomhusidrott håller ner kostnaderna jämt mot att renovera båda befintliga anläggningar. Den nya anläggningen skulle ge kommuninvånarna fortsatt tillgång till ett badhus samt fylla det redan befintliga behovet av en inomhusidrottsanläggning. Arenans A-hall kan byggas för att möta alla handbollsförbundets krav.
<i>Handling – claim for action</i>	Byggandet av Ystad Arena.

5.3. STIGA Sports Arena i Eskilstuna

En stor förstudie (Eriksson 2011) gjordes under 2010 för vad som skulle komma att bli den idrottsanläggning som idag heter STIGA Sports Arena i Eskilstuna. Förstudien kom sedan att användas som underlag för beslutet om byggandet av anläggningen som först togs av Eskilstunas kommunfullmäktige (KSKF/2011:47) i februari 2011. I beslutets

ärendebeskrivning förklaras syftet med arenaprojektet vara det viktiga utvecklingsskede som staden befinner sig i. Man vill att Eskilstuna ska ha en modern mötesplats för att befästa och stärka sin position som attraktiv ort för besökande, studerande, arbetande samt alla boende. Enligt beslutet håller inte Sporthallen, stadens dåvarande idrottsanläggning, för konsertarrangemang och handbollsmatcher samt för skola och föreningars vardagliga idrottsverksamhet. I beslutsunderlaget (Eriksson 2011) kan man utläsa att en dialog förts med föreningsliv, näringslivet, externa samarbetspartners och intressenter, kommuninvånare, media, folkvalda kommunala representanter samt kommunanställda för att ta fram hela samhällets uppfattning kring projektet. Man skriver att syftet med dialogerna är att de ska verka som "... ett underlag av flera inför beslut. Politikerna fattar därefter beslut om fortsättning utifrån sina prioriteringar" (Eriksson 2011, s. 14). Slutsatsen som dras, utifrån dryga 1 000 synpunkter via webbenkät samt skriftliga frågeformulär, är att majoriteten av de svarande är positiva till en ny arena. Huruvida de svarande är representativa för kommunens invånare i övrigt kommenteras inte.

Redan i beslutets första styckes första punkt skriver man att "arenan är avsedd för idrott, konserter samt mässor..." (KSKF/2011:47, s. 1) och fortsätter sedan i fjärde punkten med att ge kultur- och fritidsnämnden i uppdrag att "... planera för ny ishall [...] samt möta behovet av träningstider för trupp gymnastik" (KSKF/2011:47, s. 1). Redan här får man en tydlig indikation på att denna anläggnings huvudsyfte inte är själva idrottandet utan att marknad och kommersialism snarare står i fokus. Enligt den behovsanalys som man presenterar i beslutsunderlaget (Eriksson 2011) är det isidrotterna och gymnastiken som lider av "stor lokalbrist" medan handbollen, innebandyn och basketen lider av "lokalbrist". I behovsanalysen redovisar man även siffror på mängden aktiva i idrotterna där handboll och gymnastik är störst med ca 1 000 utövare vardera. Basketen har ca 700 aktiva, isidrotterna ca 600 och innebandyn ca 350. Man redovisar även för könsfördelningen inom idrotterna där gymnastiken är klart kvinnodominerad, isidrotterna klart mansdominerade och handbollen, basketen och innebandyn tillsammans är ungefär jämlika med en knapp majoritet män (Eriksson 2011). Detta är en indikation på att majoriteten, i form av de största idrotterna, var grunden till beslutet. Tillsammans med faktumet att anläggningens kommersiella värde influerade. Vilket kan stöttas i att man i underlaget kan utläsa att "övriga behov av anläggningar inomhus har visat sig vara ishall, simhall och mer träningstider för trupp gymnastik. Dessa är alla tre anläggningar som inte har några större användningsområden

vid sidan av sitt huvudmål...” (Eriksson 2011, s. 27). Valet att bygga en inomhushall kommer gynna de dryga 2 000 handbolls- basket- och innebandyspelare som uttryckt en ”lokalbrist” samtidigt som anläggningen har ”användningsområden vid sidan av sitt huvudmål”, något som en ny gymnastikanläggning eller ishall inte skulle ha.

Handbollens särställning i kommunen lyft i flera sammanhang. I beslutet beskriver man hur handbollen är en av stadens största idrotter med dryga 1 000 utövare och ett flertal föreningar (KSKF/2011:47). Där poängteras även hur Eskilstuna GUIF Handboll är stadens enda idrottslag i en nationell högsta serie. Man menar att klubben har blivit bortprioriterad de senaste decennierna då andra idrotter har fått nya anläggningar för att bedriva sin verksamhet medan Eskilstuna GUIF Handboll fortfarande spelar sina elitmatcher i Sporthallen, byggd år 1955. Även i förstudien (Eriksson 2011) belyser man vikten av elithandbollslaget.

Elithandbollsmatcherna räknas upp som grund till intäktskalkylen men man menar att en bättre arena krävs för att höja attraktionskraften på evenemangen. Det skrivs att ”det enda sättet att få publik att spendera sin tid och pengar är att ha faciliteter som attraherar och ger valuta för pengarna” (Eriksson 2011, s. 35). Eskilstuna GUIF Handbolls centrala roll i anläggningen tydliggörs även då man explicit uttrycker att en av de största riskfaktorerna för bygget är att ”det enda elitlaget faller ut elitserien eller får ekonomiska svårigheter” (Eriksson 2011, s. 69).

Valet att bygga en stor multiarena istället för att renovera det gamla och satsa överskottet på att bredda kommunens idrottsutbud verkar delvis även grundas i en uppfattning av hur idrottssamhället ser ut i samtiden. Genom att hänvisa till en studie av danska idrottsvanor menar man att de populäraste aktiviteterna, löpning, gymnastik, promenad, m.fl., förekommer utanför föreningsidrotten (Eriksson 2011). Sedan belyser man den viktiga rollen som idrottsrörelsen spelar i integrationen. Man pekar på en hög tröskel för invandrare för att komma in i föreningslivet samtidigt som allt fler individer idrottar på egen hand och invandringen i landet är hög. Därför skriver man att idrottsanläggningar måste göras mer tillgängliga och öppna samt att platsen ska ”ses som en möjlighet för spontanidrott och mångas önskan att få visa upp sina kunskap/kompetens” (Eriksson 2011, s. 43). Anläggningens tillgänglighet belyses även från funktionshindrades perspektiv. I beslutets ärendebeskrivning hänvisar man till tidigare idrottsanläggningar och skriver att ”tillgängligheten för publik och idrottare med funktionsnedsättning är starks begränsad”

(KSKF/2011:47, s. 2). Något man antagligen grundar i beslutsunderlagets diskussion med Handikapp IF, där föreningen pekar på deras lokalers brister i fullstora planer och publikplats (Eriksson 2011).

För återkoppling till analysfrågorna (se stycke 3.4.) kan man säga att en meningsenhet som direkt framkommer i både beslutet och dess underlag är marknadsvärdet av anläggningen. Man vill att arenan ska vara mer av ett kommersiellt centrum än endast en idrottsanläggning. Eskilstunas kommunfullmäktige tycker inte att kommunen har någon anläggning som uppfyller kraven för större underhållningsevenemang och mässor varför man vill integrera en sådan i en idrottsanläggning istället för att bygga de två separat, ofta med hänvisning till hur andra kommuner gjort tidigare (Eriksson 2011). Man lyfter även flertalet gånger handbollens centrala roll i samhället och det är tydligt att man vill värna om Eskilstuna GUIF Handboll, som då beslutet togs var stadens enda idrottsklubb med lag på högsta nationella nivå. Elithandbollsmatcherna ses även som en marknadskälla i sig och man poängterar vikten av en gedigen arena för att stärka helhetsupplevelsen av handbollsevenemangen. Att man vänt sig till befintliga idrottsföreningar för att undersöka deras behov av nya lokaler tyder ändå på att elitidrotten inte var det enda man hade i åtanke från början av projektet. Då de idrotter som var i störst behov av förnyade lokaler var isidrotterna och gymnastiken, vars anläggningar inte går att kombinera med övriga marknadsevenemang man ville stötta, bestämmer man att dessa föreningars behov ska lösas på annat vis. Tillvägagångssättet uttrycks dock inte ytterligare i beslutet. Detta kan, ur ett jämlikhetsperspektiv, ifrågasättas då gymnastiken blev bortprioriterad trots att det är den enda kvinnodominerade idrotten. Integrationsfrågan diskuteras väldigt blygsamt och endast i beslutsunderlaget där man nämner föreningsidrottens centrala roll i integrationsarbetet samtidigt som man pekar på att idrottsrörelsen blir allt mer individualiserad varpå mer inbjudande anläggningar krävs. Något man dock tydligt tar hänsyn till, när det kommer till jämlikhetsaspekten, är funktionshinderade möjligheter att bruka idrott både som aktiva och som åskådare. I förstudien som tjänar som underlag till beslutet kartlägger man en lokal förening för handikappidrott och fastslår deras behov av bättre anpassade anläggning vilket man även tar ställning till i beslutet.

Tabell 6. Politisk resonering för Eskilstuna kommun.

<i>Omständigheter (C)</i>	Kommunen har ingen anläggning som klarar av större musikevenemang och mässor. Det finns ingen lokal som möter handbollsförbundets krav eller publikens krav på attraktionsvärde för elitmatcher. Flera lokala idrottsföreningar, främst tillhörande isidrotter och gymnastik, klagar på bristande lokaler.
<i>Mål (G)</i>	Maximera institutionell politisk makt.
<i>Värderingar (V)</i>	”alla – oavsett ålder, kön, sexuell läggning samt social, etnisk och kulturell bakgrund och funktionsnedsättning – ska vara lika välkomna i den idrottsliga gemenskapen” (Prop. 2008/09:126, s. 18)
<i>Negativa konsekvenser (NS)</i>	En eller flera idrottsanläggningar med syfte att möta behovet för de idrottsföreningar vars medlemmar bidrar till en jämlikare och mer jämställd idrottsrörelse skulle inte gå att kombinera med en anläggning för större nöjesevenemang. Dessa idrotter har själva inget kommersiellt värde vilket skulle minska kommunens attraktionskraft.
<i>Motargument – counter-claim</i>	Kommunen behöver vara attraktiv för besökare och boende. Marknadskraft är centralt för folks engagemang i idrottsevenemang. Större kommersiella evenemang som mässor och musikkonserter attraherar människor. Det är viktigt att Eskilstuna har ett idrottslag på högsta nationella nivå. Engagerade invånare ska ha en direkt möjlighet att påverka kommunpolitiska beslut. Väljarna vill ha en kommun med högre attraktionskraft. Därmed är det värt att bygga en anläggning med högre kommersiellt och marknadsvärde, som endast gynnar en del idrotter med ett mindre behov av nya lokaler, istället för att möta idrottsrörelsens behov eller ska en ”idrott åt alla”.
<i>Mål-medel (M-G)</i>	Genom att bygga en ny multiarena skulle man kunna kombinera kommunens behov av en större evenemangsanläggning samt en gedigen matcharena för elithandbollslaget. En multiarena med fokus på kommersiell kapacitet skulle höja stadens attraktionskraft. Anläggningen skulle även kunna nyttjas av några av de inomhusidrotter, exempelvis basketen, handbollen och innebandyn, som uttryckt missnöje med rådande lokaler. Den nya anläggningen skulle kunna anpassas till funktionshandikappade.
<i>Handling – claim for action</i>	Byggandet av STIGA Sports Arena.

6. Diskussion

Som tydliggjorts i detta arbetes introduktion går cirka två miljarder kronor av svenska folkets skattepengar direkt till föreningsidrotten varje år. Trots att Riksidrottsförbundet inte är någon myndighet, och därmed inte står direkt under regeringens styre, är syftet med dessa medel relativt välreglerat enligt svensk lag och ytterligare förtydligat i det idéprogram som Riksidrottsförbundet själv presenterat, i linje med de riktlinjer som svenska staten gett. Ingen föreningsidrott kan dock utövas om lokaler och anläggningar inte finns till klubbarnas förfogande. Den aktör som står för dessa investeringar är kommunerna och pengarna som finansierar anläggningarna är kommunala skattemedel. Det finns ingen lagtext som direkt reglerar hur kommunala skattemedel ska investeras i idrottsrörelsen utan man får se till kommunallagens (SFS 2017:725) 2 kap. om kommunala angelägenheter och där främst till likställighetsprincipen (3 §). Med grund i att domen från kammarrätten om Uppsala kommuns stöd till innebandy- och friidrottsföreningarna som ville bygga IFU Arena inte stred mot likställighetsprincipen uppkommer något liknande ett moment 22. Att en kommun stödjer en idrottsförening med ekonomiska skattemedel strider inte mot kommunallagen då man antar att kommunen kan ge samma stöd till vilka som av samhällets parter vid ett senare skede. Samtidigt kan man anta att det krävs en stor mängd resurser för att en förening ska kunna driva denna typ av projekt redan från början. Situationen för en oetablerad förening tillhörande en mindre idrott blir därför väldigt svår. En situation som även noteras i Fahlén och Sjöbloms (2008) utredning av svenska idrottsanläggningar. Att syftet med den kommunala idrottspolitiken inte är tydligare reglerat kan tyckas märkvärdigt då kostnaderna för idrottsanläggningar är en stor del av den kommunala budgeten. Bortser man från de stora posterna i kommunala budgetar, omsorg och skola, skulle antagligen den allmänna väljaren lyfta infrastruktur och stadsbilden som de största delarna av de kvarstående kostnaderna. Att idrottsanläggningar då uppgår till nästan en tiondel av dessa är nog inte en allmän kändedom (Riksidrottsförbundet 2017; Sveriges Kommuner och Landsting 2018). Detta var situationen för alla kommuner i Sverige år 2017 vilket innebär att det är medelkostnaden. Som tidigare sagts i detta arbete kan kostnaderna för ett specifikt bygge uppgå betydligt högre än så, likt de för Ystad arena som slukade närmare hälften av kommunens årsbudget.

På grund av det bristande regelverk för kommunala investeringar i idrottsrörelsen har denna studie valt att utgå ifrån proposition (Prop. 2008/09:126) från regeringen Reinfeldt, bifallen av riksdagen, och Riksidrottsförbundets idéprogram *Idrotten vill* för riktlinjer till svenska

idrottsrörelsens nyttjande av offentliga medel. Tre olika fall av kommunfullmäktigebeslut om bygganden av idrottsanläggningar har analyserats. Med antagandet att alla beslutsfattarna agerar för att maximera institutionell politisk makt, baserat på Stroms (1990) teori om partipolitiskt agerande, har resonemangen i de tre besluten och deras beslutsunderlag analyserats enligt Fairclough och Faircloughs (2012) modell för politiskt resonande. Resultaten från de tre olika fallen verkar gå i samma riktning, även om orsakerna bakom inte är desamma. Det ser ut att finnas en typ av motsättning mellan de kommunpolitiska partiernas mål att nå ämbeten och värderingarna uttryckta av svenska staten. Gemensamt för alla tre fullmäktiges beslut är att elitidrotten är en central fråga inom kommunpolitiken. Besluten pekar på hur viktiga elitlagen är för städernas samhörighet, attraktion, underhållning och generella samhällsnytta. Dessa värderingar blir svåra att finna stöd för då majoriteten av kommuninvånarna inte tillhör denna elitverksamhet eller brukar den överhuvudtaget. Inte heller går det att argumentera för elitidrottens ekonomiska gynnsamhet då forskningen visar att elitidrott inte bidrar till varken ökad skatteinkomst, ökad medelinkomst, ökad population eller stimulans av arbetsmarknaden i kommunen (Coates & Humphreys 2008; Värjas 2016). I fallet STIGA Sports Arena argumenterar Eskilstuna kommun uttryckligen för att deras nya idrottsanläggnings fokus på elithandbollen ska göra kommunen mer attraktiv. Ett påstående som saknar vetenskapligt stöd. Vissa mjukare värden, som ett elitlags förmåga att skapa samhörighet i ett samhälle, är dock svårare att mäta. Det kan mycket väl vara så att den positiva normskaparen som vissa argumenterar för att elitidrotten är egentligen är långt ifrån verkligheten. Liksom allmänhetens bild av idrottsrörelsen som fostrande och inkluderande, som starkt kritiserats av Peterson och Norberg (2008). Anledningen till elitidrottens starka makt i lokala samhällen kan förklaras med att särintressen och tradition spelar stor roll i denna typ av beslutsfattande (Faskunger och Sjöbloms 2017). Det är inte svårt att tänka sig att politiska aktörer med ett förflutet inom en viss idrott eller en viss förening medvetet eller omedvetet gynnar just den idrotten eller föreningen. Främst i undersökningen av STIGA Sports Arena i Eskilstuna återkommer argument om att stadens enda toppidrottslag måste stödjas.

Sett till de meningsenheter där kommunfullmäktiges resonande stämmer överens med statens idrottspolitiska värderingar har man i två av fallen tagit upp anläggningarnas anpassning för funktionshindrades möjlighet att idrotta. Funktionshindrades utrymme inom idrottssamhället har blivit större och detta kan ses som en reaktion på den förändringen.

Integrationsfrågan lyfts också ett flertal gånger i besluten men aldrig med något riktigt hållbart underlag. Det känns snarare som om en medvetenhet finns från politikerna och föreningsidrottens sida om att integrationsfrågan ska finnas med i det politiska spelet men att man inte faktiskt kommer arbeta för den i dessa projekt. Det sättet att se på frågan blir tydligast då man tittar på beslutsunderlag för IFU Arena där Uppsala Innebandyallians lyfter innebandyns nystartade integrationsarbete. Ett arbete som inte kan hamna i centrum i en anläggning med en så tydligt elitistisk prägel. Anläggningarnas tillgänglighet diskuteras framförallt i STIGA Sports Arenas och IFU Arenas beslut, där frågan lyfts främst ur en jämlikhetsvinkel. Eskilstunas kommunfullmäktig resonerar kring vikten av goda möjligheter att ta sig till anläggningen för att kommunens invånare ska kunna nyttja den. Detta tankesätt räcker dock inte om man ser till Books (2012) argument om att lägre socioekonomiska klasser inte rör sig för idrotten utan endast söker idrott i sitt närområde. Intressant nog är den fråga som lyser med sin frånvaro den om jämställdhet. Kvinnors lika möjlighet att idrotta lyfts inte någonstans i varken besluten eller beslutsunderlagen. En anledning till detta kan vara svårigheten att föra hållbara argument. När det kommer till jämlikhets- eller integrationsfrågan är det lättare att hävda att den nya anläggningen kommer vara gynnsam över socioekonomiska klasser och etniska gränser då denna typ av data är ytterst begränsad, om överhuvudtaget befintlig, för idrottsrörelsen. Data över könsfördelningen inom olika idrotter är dock väldigt omfattande. Eriksson (2011) erbjuder till och med en egen för underlaget till Eskilstunas kommunfullmäktiges beslut. Att man inte väljer att argumentera för jämställdhet utifrån de data man själv presenterar, trots att idrotterna som kommer vara de mest framträdande i anläggningen har en näst intill 50 % representation av vardera kön, kan vara för att man med beslutet tydligt väljer bort den kvinnodominerade gymnastiken och bortser från deras stora behov av nya lokaler (Riksidrottsförbundet 2016). Präglad av elitidrottens position i ett samhälle.

Syftet med denna studie var att undersöka huruvida beslut tagna i kommunfullmäktige gällande idrottsanläggningar stämmer överens med statliga riktlinjer om idrottens politiska mål och värderingar. Utifrån de tre fall som undersökts i arbetet kan vi se indikationer på att fullmäktiges resonemang ofta grundar sig i andra värderingar. Den mest framstickande värderingen som återkommer i alla tre fallen är samhällets värdering av elitidrotten. De statliga riktlinjerna som kommunicerats ut via proposition 2008/09:126 och Idrotten vill verka ha en viss förankring även inom kommunalpolitiken men de kommer i andrahand efter

den attraktionskraft, marknadskraft och samhällsförenande effekt som man menar att elitidrotten har. Utgår man ifrån Stoms (1990) modell för partipolitiskt agerande kan den höga värderingen av kommunens elitidrott förklaras med att den är starkt förankrad i den lokala samhällskulturen att ett missgynnande av den skulle innebära förlorade röster. Fahlén och Aggestål (2011) diskuterar den motsägelse som finns mellan ”idrott åt alla” och, vad de kallar, ”tävlingslogiken”. Hela idrottskulturen är uppbyggd kring ett prestationssyfte och när idrottspolitikerna introducerar nya värderingar, som ”idrott åt alla”, blir det svårt för föreningarna att implementera dessa utan att göra intrång på det andra krav som ställs, kravet på prestation. Kommunala skattepengar ges som stöd till idrottsföreningar med förväntningar på att de ska agera för integration, jämlikhet, jämställdhet och allas lika möjlighet att idrotta samtidigt som de förväntas lyfta stadens ställning via idrottsliga framgångar (Fahlén & Aggerstål 2011). Då de stora föreningarna inte klarar av att axla båda kraven blir värderingsfrågan lämnad åt mindre föreningarna med mindre resurser och kunskap för att ta del av de offentliga medlen. I det implicita kontrakt mellan staten och idrottsrörelsen som beskrivs av Norberg och Peterson (2013) har staten skrivit in ett antal värderingar den vill att idrottsrörelsen ska anamma. Värderingarna har skrivits in i kontraktet för att åtgärda den brist på lika möjligheter som lyfts i *Statens stöd till idrotten* (Norberg 2017) och för att faktiskt skapa en ”idrott åt alla”. Ska dessa värderingar förankras i föreningssamhället bör de därmed även implementeras av kommunerna. Resultaten i detta arbete antyder att kommunalpolitiken ytterligare anammat vad Sjöblom (2006) kallar ”prestationsstrategin” i sina planer för idrottens utbyggnad och snarare går bort från en ”idrott åt alla”. Man väljer att lägga resurser på publiksiffror och kommunal PR. Ytterligare forskning skulle behövas för att fastställa om avsaknaden av de nationella idrottsliga värderingarna är ett faktum i alla kommuners politik. Om Stoms teori stämmer krävs även svar på frågan om varför investeringar i anläggningar för en mer inkluderande idrottsrörelse förhindrar möjligheterna att vinna ämbeten. Antingen är det idrottspolitikens låga prioritet hos väljarna som gör att särintressen och individuella viljor har stort genomslag eller så vill väljarkåren inte samma sak som ”idrotten vill”.

Referenser

Aftonbladet (2017-09-07). *Arenabygget försenas och blir dyrare.*

<https://www.aftonbladet.se/lokala-nyheter/RW8n5@ablokal> [2018-07-20].

Axelrod, R. (1967). *Conflict of interest: an axiomatic approach.* Journal of Conflict Resolution, 11(1), 87-99.

Barrling Hermansson, K. (2004). *Partikulturer: kollektiva självbilder och normer i Sveriges riksdag* (Doctoral dissertation, Acta Universitatis Upsaliensis).

Bergström, G., & Boréus, K. (Eds.). (2012). *Textens mening och makt: metodbok i samhällsvetenskaplig text-och diskursanalys.* Studentlitteratur.

Book, K. (2012). Rörelser i staden. Centrum för idrottsforskning. *Svensk idrottsforskning, 1, 2012.*

Book, K (2018-04-012). *Mer transparens krävs vid arenabyggen.*

<http://www.idrottensaffarer.se/kronikor/2018/04/mer-transparens-kravs-vid-arenabyggen> [2018-07-20].

Budgetpropositionen (Prop. 2017/18:1) för 2018

Centerpartiet. (2010). *Framtiden tillhör dem som vågar.*

<https://snd.gu.se/sv/vivill/party/c/manifesto/2010> [2018-04-17].

Claesson, M. (2010). *Idrott och integration - en statistisk undersökning 2010.*

Coates, D., & Humphreys, B. R. (2008). Do economists reach a conclusion on subsidies for sports franchises, stadiums, and mega-events?. *Econ Journal Watch*, 5(3), 294-315.

Downs, A. (1957). *An economic theory of political action in a democracy.* Journal of political economy, 65(2), 135-150.

Eriksson, P. (2011a). *Förstudie Arena 2010*. Eskilstuna: Eskilstuna kommun.

Eriksson, P. (2011b). *Fördjupad förstudie Arena 2011*. Eskilstuna: Eskilstuna kommun.

Eskilstuna kommun. (2012). *Fakta 2011*.

<https://www.eskilstuna.se/download/18.3c4905941582ac4a3c16812/1479911095083/Fakta+2011.pdf> [2018-08-14].

Eskilstuna kommunfullmäktige (2011a). § 21 *Förstudie Multiarena* (KSKF/2011:47). Eskilstuna: Eskilstuna kommun.

Eskilstuna kommunfullmäktige (2011b). § 209 *Inriktningsbeslut om arena och bad* (KSKF/2011:383). Eskilstuna: Eskilstuna kommun.

Eskilstuna kommunstyrelse (2011). *Förstudie Multiarena* (KSKF/2011:47). Eskilstuna: Eskilstuna kommun.

Fahlén, J., & Aggestål, A. (2011). *Ambitioner mot traditioner. Föreningsidrottens vidgade ansvar*. Svensk idrottsforskning, 1(2011), 24-28.

Fahlén, J., & Karp, S. (2010). *Access denied: The new 'Sports for all'-programme in Sweden and the reinforcement of the 'sports performance'-logic*. Sport & EU review, 2(1), 3-22.

Fahlén, J., & Sjöblom, P. (2008). *Idrottens anläggningar: ägande, driftsförhållanden och dess effekter*. Riksidrottsförbundet.

Fahlén, J., & Stenling, C. (2016). Sport policy in Sweden. *International journal of sport policy and politics*, 8(3), 515-531.

Fairclough, I., & Fairclough, N. (2012). *Political discourse analysis: A method for advanced students*. Routledge.

Fairclough, N. (2013). Critical discourse analysis: The critical study of language. In Gee, J. P., & Handford, M. (eds.). *The Routledge handbook of discourse analysis*. Routledge, pp. 9-20.

Fairclough, N., & Wodak, R. (1997). Critical discourse analysis. In van Dijk, TA (ed.) *Discourse as Social Interaction (Discourse Studies: A Multidisciplinary Introduction, vol. 2)*. Thousand Oaks, CA: Sage, pp. 258–284.

Faskunger, J., & Sjöblom, P. (2017) Anläggningar och andra miljöer för idrott–när, hur och varför är de samhällsnyttiga? *Idrottens samhällsnytta*, 191.

Folkpartiet liberalerna. (2010). *Utmaningar efter valsegern*.

http://www.archivoelectoral.org/archivo/doc/Manifiesto_liberal%20peoples%20party_parlam entarias%20suecia%202010.pdf [2018-04-17].

Förordning (SFS 1999:1177) om statsbidrag till idrottsverksamhet

Graneheim, U. H., & Lundman, B. (2004). Qualitative content analysis in nursing research: concepts, procedures and measures to achieve trustworthiness. *Nurse education today*, 24(2), 105-112.

Hertting, K. (2010). Valuta för pengarna: Om föräldrars kostnader för barnens deltagande i tävlingsidrott.

Hinich, M. J., & Ordeshook, P. C. (1970). *Plurality maximization vs vote maximization: A spatial analysis with variable participation*. *American Political Science Review*, 64(3), 772-791.

International Association of Athletics Federation (2018). *About the IAAF*.

<https://www.iaaf.org/about-iaaf> [2018-05-04].

International Floorball Federation (2018). *Member associations*.

<http://www.floorball.org/pages/EN/Member-Associations> [2018-05-04].

Karlskrona kommunfullmäktige (2015). *Om- och tillbyggnad ishockeyarena Rosenholmsområdet*. (KS.2015.260.106). Karlskrona: Karlskrona kommun.

Kommunallag (SRS 2017:725)

Krippendorff, K. (2004). *Content Analysis: An Introduction to Its Methodology*. SAGE.

Kristdemokraterna. (2010). *13 steg och 89 vallöften för ett mänskligare Sverige*.
<https://snd.gu.se/sv/vivill/party/kd/manifesto/2010> [2018-04-17].

Lag (SRS 1995:361) om överlämnande av förvaltningsuppgifter till Sveriges Riksidrottsförbund

Lag (SRS 2009:47) om vissa kommunala befogenheter

Lindroth, J. (2003). Hundra år med idrottsrörelsen. *Svensk idrottsforskning*, 12(2).

Lokaltidningen (2010-06-28). *Paneldebatt om hallbristen i Ystad*.
<http://ystad.lokaltidningen.se/2010-06-28/-Paneldebatt-om-hallbristen-i-Ystad-92165.html> [2018-07-21].

Lokaltidningen (2012-01-23). *Ystad får arena*.
<http://ystad.lokaltidningen.se/2012-01-23/-Ystad-f%C3%A5r-arena-179899.html> [2018-07-21].

Miljöpartiet de Gröna. (2010). *Framtiden är här – valmanifest för en grön omställning som ger nya jobb, en nödvändig klimatpolitik och global solidaritet*.
<https://snd.gu.se/sv/vivill/party/mp/manifesto/2010> [2018-04-17].

Moderata samlingspartiet. (2010). *Alliansens löfte till väljarna*.
<https://snd.gu.se/sv/vivill/party/m/manifesto/2010> [2018-04-17].

Nilsson, J. E. & Pyddoke, R. (2007). *Offentlig-privat samverkan kring infrastruktur: en forskningsöversikt*. VTI, VTI rapport 601.

Norberg, J. R. (2017). *Statens stöd till idrotten: uppföljning 2016*.

<http://muep.mau.se/bitstream/handle/2043/16494/Det%20implicita%20kontraktetmaster.pdf?sequence=2> [2018-07-23].

Norberg, J. R. & Peterson, J. (2013). *Det implicita kontraktet mellan staten och idrotten*. Centrum för idrottsforskning.

Paulsson, A. (2015). Sportdryck – vad bör den innehålla? *Svensk idrottsforskning*, 1(15), ss. 32-35.

Peterson, T., & Norberg, J. R. (2008). Föreningsfostran och tävlingsfostran. En utvärdering av statens stöd till idrotten.

<https://www.uppsala.se/contentassets/48b21af23ff84f08b7a26bab38a905d5/kf-arende-granskning-av-arsredovisning-2012.pdf> [2018-08-14].

Regeringens proposition (Prop. 2008/09:126) om statens stöd till idrotten

Regeringens proposition (Prop. 2017/18:99) Våränderingsbudget för 2018

Riker, W. H., & Niemi, D. (1962). *The stability of coalitions on roll calls in the House of Representatives*. *American Political Science Review*, 56(1), 58-65.

Riksdagens protokoll (Prot. 2008/09:117) Onsdagen den 13 maj

Riksidrottsförbundet (2009). *Idrotten vill*.

http://www.rf.se/globalassets/riksidrottsforbundet/dokument/dokumentbank/rfs-verksamhet/idrotten_vill_2015_webb.pdf?w=900&h=900 [2018-07-23]

Riksidrottsförbundet (2016). *Idrotten i siffror*.

http://www.rf.se/globalassets/riksidrottsforbundet/dokument/statistik/idrotten_i_siffror_rf_2016.pdf [2018-01-03]

Riksidrottsförbundet (2017). *Kommunundersökning 2017*.

<http://www.rf.se/globalassets/riksidrottsforbundet/dokument/dokumentbank/kommunundersokning/kommunundersokning-2017/rf-kommunundersokning-2017.pdf> [2018-01-03]

Sjöblom, P. (2006). *Den institutionaliserade tävlingsidrotten: Kommuner, idrott och politik i Sverige under 1900-talet*. Diss. Stockholm: Acta Universitatis Stockholmiensis

Smålänningen (2015-06-02). *Klart: Arenabygget blir flera miljoner dyrare*.

<https://www.smalanningen.se/article/klart-arenabygget-blir-flera-miljoner-dyrare/> [2018-07-20].

SR (2011-09-08). *Arenabygge blir dyrare än beräknat*.

<https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=105&artikel=4685315> [2018-07-20].

SR (2018-03-29). *Kritik mot kommunernas satsning på arenor*.

<https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=83&artikel=6921066> [2018-07-20].

Sverigedemokraterna. (2010). *99 förslag för ett bättre Sverige*.

<https://snd.gu.se/sv/vivill/party/sd/manifesto/2010> [2018-04-17].

Sveriges socialdemokratiska arbetarparti. (2010). *Fler jobb och nya möjligheter*.

<https://snd.gu.se/sv/vivill/party/s/manifesto/2010> [2018-04-17].

Stenling, C., & Fahlén, J. (2009). *The order of logics in Swedish sport—feeding the hungry beast of result orientation and commercialization*. *European journal for sport and society*, 6(2), 121-134.

Strom, K. (1990). A behavioral theory of competitive political parties. *American journal of political science*, 565-598.

Sveriges Riksidrottsförbund. (2009). *Idrotten vill*. Stockholm: Riksidrottsförbundet.

UNT (2016-06-27). *Uppsala Arena: Notan kan stiga med halv miljard*.

<https://www.uppsala.se/organisation-och-styrning/nyheter-och-pessmeddelanden/arenaprojekt-i-granby-drivs-vidare-med-ny-agare/> [2018-02-08].

Uppsala kommun (2012). *Årsredovisning 2011*.

<https://www.uppsala.se/contentassets/1f24ccf69ad24137ba634cfd6afc1380/arsredovisning-2011.pdf> [2018-08-14].

Uppsala kommun (2018-01-29). *Arenaprojekt i Gränby drivs vidare med ny ägare*.

<http://unt.se/nyheter/uppsala/uppsala-arena-notan-kan-stiga-med-halv-miljard-4280583.aspx> [2018-07-20].

Uppsala kommunfullmäktige (2012). *Uppsala Innebandyallians och Uppsala Friidrott: Ansökan om föreningsbidrag* (KSN-2012-0641). Uppsala: Uppsala kommun.

Uppsala kommunfullmäktige (2013). *Samarbetsavtal mellan Uppsala Arena 2010 AB (Arenabolaget) och Uppsala kommun om genomförande av projekt avseende uppförande av inomhusarena för idrott samt andra verksamheter och evenemang i Uppsala*. (KSN-2007-0162). Uppsala: Uppsala kommun.

Uppsala kommunstyrelse (2013). *Samarbetsavtal mellan Uppsala Arena 2010 AB (Arenabolaget) och Uppsala kommun om genomförande av projekt avseende uppförande av inomhusarena för idrott samt andra verksamheter och evenemang i Uppsala*. (KSN-2007-0162). Uppsala: Uppsala kommun.

Van Dijk, T. A. (2015). Critical discourse analysis. In Hamilton, H. E., & Schiffrin, D. (ed.) *The handbook of discourse analysis*. John Wiley & Sons, pp. 466-485.

Vänsterpartiet. (2010). *Valplattform 2010*. <https://snd.gu.se/sv/vivill/party/v/manifesto/2010> [2018-04-17].

Värja, E. (2016). Sports and Local Growth in Sweden: Is a Sports Team Good for Local Economic Growth?. *International Journal of Sport Finance*, 11(4), 269.

Whaples, R. (2006). *Do economists agree on anything? Yes!*. *The Economists' Voice*, 3(9).

Ystad allehand (2011-11-09). *Ny ÖP-hall och bad för 480 miljoner*.

<http://www.ystadsallehanda.se/ystad/ny-op-hall-och-bad-for-480-miljoner/> [2018-07-21].

Ystad allehand (2012-01-19). *Historiskt ja till arena*.

<http://www.ystadsallehanda.se/ystad/historiskt-ja-till-arena/> [2018-07-21].

Ystad. *Stadsarkivet (YSA)*. Ystads kommun. Kommunstyrelsens arkiv: Kommunstyrelsens protokoll

Ystads kommunfullmäktige (2012). *Ystad Arena etapp 2 – hallarna* (Kf § 78 Dpnr 292).

Ystad: Ystads kommun.

Ystads kommunfullmäktige (2014). *Investering i nytt badhus och ny Österports hall* (Kf § 14 Dnr 2014/138). Ystad: Ystads kommun.

Ystads kommun (2010). *Budget 2011, Ekonomiplan 2012-2014*.

https://www.ystad.se/globalassets/dokument/lou/ekonomi/budget_2x11.pdf [2018-08-14].

Ystads kommun (2018). *Ystad Arena: Fakta*.

<http://www.ystad.se/fritid/ystadarena/historik-och-fakta/> [2018-02-09].

Bilaga 1

Litteratursökning

Frågeställning: Hur väl överensstämmer kommunfullmäktiges resonemang i beslut, tagna från och med 2009, gällande byggandet av idrottsanläggning med *Idrotten vill* och proposition 2008/09:126?

Vilka sökord har du använt?

Kommun, stad, idrott, sport, idrottspolitik, politik, idrottsarenor, arenor, arena, anläggningar, idrottsanläggningar, ekonomi, kapital, Book, Karin, politics, economy, economic, political, discours, argumentation, reasoning, sports, policy, policy-making, decision, decision-making, local, political, party, behavior,

Var har du sökt?

GIH:s bibliotekskatalog, Google Scholar, Discovery

Sökningar som gav relevant resultat

Google Scholar: karin book politik idrott stad
Google Scholar: idrott anläggning politik
Google Scholar: political party behavior
Discovery: local sports economic sweden

Kommentarer

Majoriteten av litteraturen har jag hittat via övriga artiklars litteraturlistor. Det är väldigt få av de artiklar och böcker som jag använt mig av i arbetet som hittats direkt via sökningar. I den absoluta majoriteten av fallen har jag använt kunskap från tidigare kurser eller artiklar som jag läst samt tips från min handledare och sedan gått vidare ifrån dessas litteraturlistor. De sökningar jag gjort i Discovery och i Google Scholar har mestadels varit för att se om jag kan ha missat något intressant.